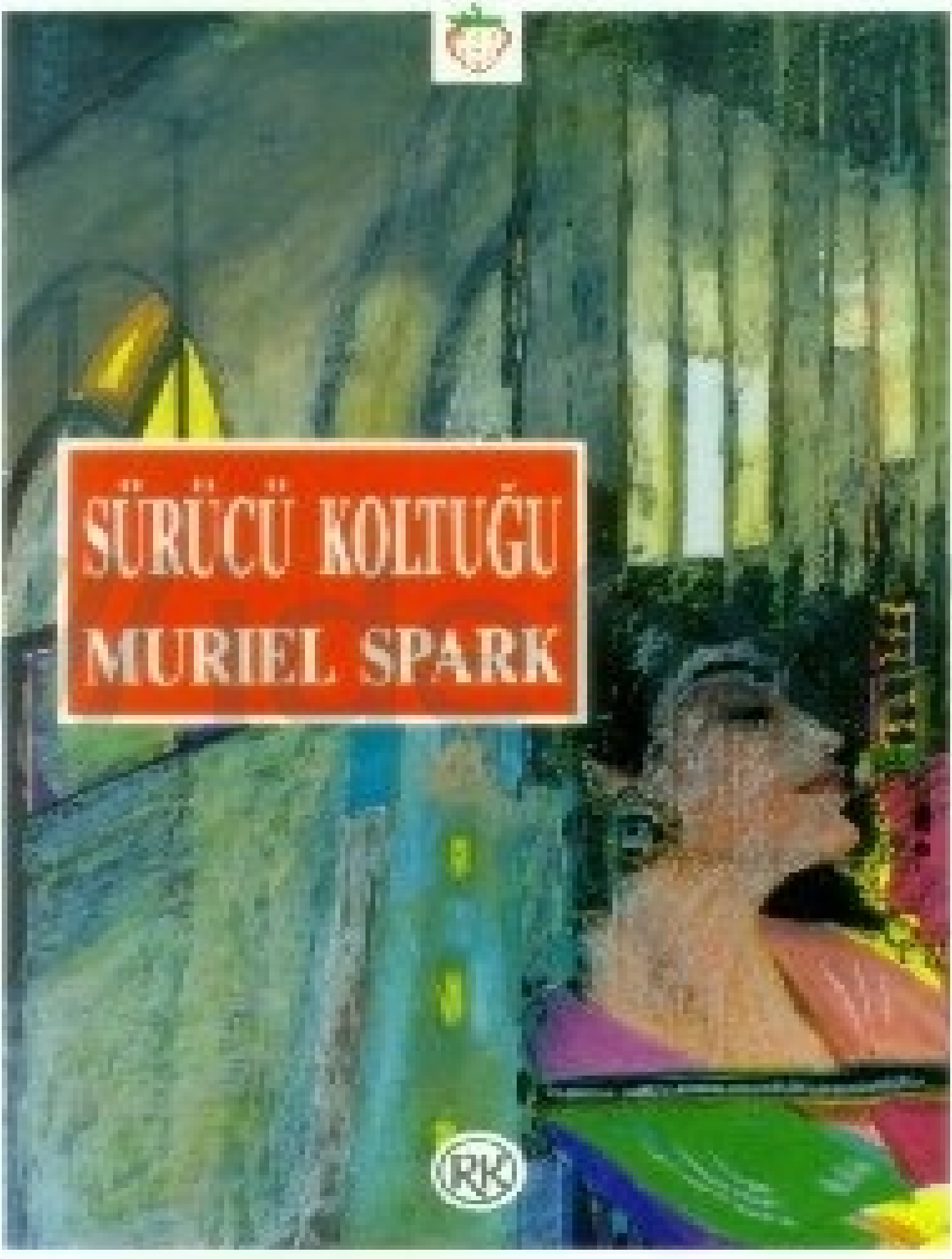
SÜRÜCÜ KOLTUĞU
MURIEL SPARK
RK

Muriel Spark

Sürücü Koltuğu

Çeviri: Nihal Yeğinobalı

Remzi Kitapevi

1

“Sonra bu kumaş leke de tutmaz,” diyor tezgâhtar kız.

“Leke tutmaz mı?”

Tezgâhtar kız, “Yeni tip bir kumaş,” diyor. “Özel işlem görmüş. Lekelenmiyor. Diyelim birazcık dondurma bulaştırdınız üzerinize ya da bir yudum kahve falan döktünüz, bu elbisede leke kalmaz.”

Genç bir kadın olan müşteri birden elbisenin fermuarını, yakasındaki kopçayı yırtarcasına çekelemeye başlıyor. “Çıkartın şu şeyi üstümden,” diyor bir yandan da, “Çıkartın. Hemen.”

Tezgâhtar kız müşteriye bağırmaya başlıyor. Oysa müşteri sırtındaki parlak renkli elbiseyi bu dakikaya kadar pek beğenmiş gibiydi. Elbisenin kumaşı beyaz üzerine yeşil ve mor dörtgenlerle örneklenmiş; yeşil dörtgenlerin içinde mavi benekler, mor dörtgenlerin içinde de siklamen renkli benekler var. Bu model iyi satmamış. Yeni leke tutmaz kumaştan yapılma başka modeller satmış ama bu elbise -ve aynı modelin arkadaki stok odasında gelecek haftaki büyük indirimi bekleyen üç ayrı bedeni- çoğu alıcıların zevkine göre fazla cafcaflı gelmiş. Oysa elbiseyi şimdi telaşla çıkartan ve büyük bir sinir içinde yere fırlatıp atan müşteri ilk giydiğinde hoşnutlukla nerdeyse gülümsemiş, “İşte aradığım elbise,” demişti. Satıcı kız eteğin bastırılması gerektiğini söyleyince müşteri, “Peki ama elbiseyi yarına kadar isterim,” demişti. Kız, “Cumadan önce yapamayız, özür dilerim,” diye yanıtlamıştı. Müşteri de, “Ha, ben kendim yaparım öyleyse,” diyerek dönmüş, elbiseyi boy aynasında iki yanına dönerek hayranlıkla süzmüştü. “Üstüme iyi oturdu. Renkler de nefis.”

Tezgâhtar kız, “Sonra bu kumaş leke de tutmaz,” demişti, besbelli hoşnut müşteriye onu da sunmak umuduyla gözleri gene leke tutmayan ve aynı biçimde elde kalmış olan bir başka yazlık elbiseye doğru kayarak.

“Leke tutmaz mı?”

Müşteri elbiseyi çıkarıp yere fırlatmıştı.

Tezgâhtar kız açıklamasını sesiyle desteklemek istercesine bağırıyor: “Kumaş

özel işlem görmüş... diyelim bir damla likör döktünüz üstünüze, siliyorsunuz, tamam! Bayan, bakın yakayı yırtıyorsunuz.”

Müşteri, “Sen benim üstüme öteberi döktüğümü mü sanıyorsun yani?” diye tiz sesle bağırıyor. “Doğru dürüst yemek yemesini bilmiyormuş gibi bir halim mi var?”

“Bayan, ben kumaşı anlattım yalnızca; siz tatil için dışarıya gittiğinizi söyleyince, yolculuk sırasında insanın üstü başı leke olur ya, ondan. Elbisemizi böyle hırpalamayın, lütfen. Bayan, ben yalnızca leke tutmaz dedim, küplere bindiniz, oysa elbiseyi beğenmiştiniz.”

“Senden leke tutmaz elbise isteyen oldu mu?” diye bağırarak kesin bir kararlılıkla, çabucak kendi etek bluzunu giyiyor.

Kız da, “Renkleri beğenmiştiniz ya!” diye bağırıyor.

“Ne fark eder yani, leke tutmuyormuş işte, bunu duymadan önce kumaşı beğenmiştiniz ya!”

Genç kadın çantasını alıp adeta koşarak kapıya gidiyor; biraz ötedeki iki tezgâhtar kızla iki müşteri de şaşkınlıktan ağzı açık bakakalmışlardır. Kapıda kadın dönüp ardına bakıyor ve “Ben hakarete gelemem!” diyor; yüzünde, duruma yadsınmaz bir gerekçeyle egemen olmanın hoşnutluğu.

Geniş cadde boyunca yürüyor, gözleri vitrinlerde gereksindiği elbiseyi, edinilmesi şart olan elbiseyi arayarak. Dudakları hafifçe aralanmış; oysa on sekiz yaşından beri, yani on altı yıl ve birkaç aydır, hastalandığı aylar dışında kesintisiz olarak çalıştığı muhasebe bürosunun gündelik hoşnutsuzluklarıyla dudakları hep kısılıdır.

Dudakları, konuşup yemek yediği zamanlar dışında, bir bilanço sayfasının cetvelle çekilmiş çizgisi gibi hep kısılı durur, eski moda dudak boyasıyla dümdüz çizilmiş, yargılayan, kesin hüküm veren bir ağız, dakik bir aygıt, ağız değil bölük komutanı sanki. Altında beş kadın, iki erkek çalışıyor. Üstünde de iki kadınla beş erkek var. Amiri ona iyilik olsun diye öğleden sonra izin vermişti, cuma öğleden sonra. “Daha bavulunu yapacaksın, Lise. Evine git, eşyanı topla, dinlen.” Lise buna karşı koymuştu. “Dinlenmeye ihtiyacım yok daha bütün bu işler var bitirmem gereken. Bak...bunlar işte.” Amir, şişman, ufarak bir adam, ona ürkmüş gözlüğüyle bakıyordu. Lise gülümseyerek başını masasına eğdi. Adam, “Sen dönene kadar bekleyebilir bunlar,” demişti, çerçevesiz gözlüğü, Lise’in yukarı kaldırdığı gözlerine karşı cesaretle meydan okuyarak. O zaman Lise isterik bir gülme krizine tutulmuştu. Gülmesi kesildiği zaman da birden gözyaşları boşanarak ağlamaya başlamıştı. Öbür masalardaki kıpırtılar ve ufarak şişman amirin silkinerek geri geri gidişi Lise’e, beş yıldır yapmamış olduğu bir

şeyi şimdi yeniden yapmış olduğunu anlatmıştı. Lise tuvalete doğru koşarken, bir yolunu bulup onu izlemeye, ona yardım etmeye çalışan iş arkadaşlarına doğru haykırdı. “Rahat bırakın beni! Bir şey yok. Önemli değil!” Yarım saat sonra ofistekiler, “Senin iyi bir tatile ihtiyacın var, Lise,” dediler. “Tatil yapman gerek artık.” “Yapacağım zaten,” dedi Lise. “Çılgınlar gibi eğleneceğim!” Sonra altında çalışan iki erkekle beş kızı ve titreyip duran amirini teker teker süzdü, dudakları hepsini tamamen geçersiz kılabilecek bir çizgi gibi dümdüz.

Şimdi, mağazadan ayrıldıktan sonra caddede yürürken dudakları, gizli bir çeşninin tadına bakacakmışçasına, hafif aralık duruyor. Burun delikleriyle gözleri de her zamankinden biraz daha açık; sezdirmeden, ama bütünüyle tek bir misyonda gözlerine eşlik ediyorlar: alınması şart olan elbisenin keşfedilmesi.

Kadın, yolunu değiştirerek büyük bir mağazanın kapısından içeri giriyor. Yazlık Bölümü: Lise aradığı elbiseyi görmüştür. Limon sarısı bir üst, eteğindeyse portakal rengi, leylak rengi ve mavi, paklak V biçimi desenler var. Lise elbiseyi giymiş, aynada kendine bakarken, “Leke tutmayan kumaştan mı bu elbise?” diye soruyor; “Leke tutmayan mı? bilmiyorum ki, Hanımefendi, yıkanabilir kotondan ama yerinizde olsam kuru temizlemeye verirdim. Çekebilir.” Lise gülüyor; tezgâhtar kız, “Bizde leke tutmayan cinsten herhangi bir şey yok,” diyor. “Ben hiç duymadım öyle şey.” Lise ağzını düz bir çizgiye dönüştürüyor. Sonra, “Bunu alıyorum,” diyor. Bu arada bir askıdan, ince kırmızı beyaz çizgili, beyaz yakalı bir yazlık pardösü almaktadır; bunu çabucak yeni elbisenin üstüne giyiyor. “İkisi bir arada olmuyor, tabii,” diyor tezgâhtar kız. “Ayrı ayrı giymeniz gerek.”

Lise ona kulak vermiyor gibidir. Kendini incelemekte. Giyinme odasının aynasında bir şu yana, bir bu yana dönerek. Pardösünün önünü, altındaki elbise görünecek biçimde açık bırakıyor. Dudakları aralanıyor, gözleri kısılıyor; bir an kendinden geçmişçesine derin bir soluk alıyor.

Tezgâhtar kız, “O elbisenin üstünde pardösünün havası hiç anlaşılmıyor, hanımefendi,” diyor.

Lise, şimdi birden onu duymuş gibidir, gözlerini açıp dudaklarını kapatıyor. Kız, “Bunları bir arada giyemezsiniz ama nefis bir pardösü,” demektedir, “Düz renk bir elbise üstüne giyildiğinde, beyaz, lacivert falan, ya da akşam için...”

“Bir arada pek güzel gidiyorlar,” diyor Lise ve pardösüyü sırtından çıkararak özenle kıza uzatıyor. “Bunu alıyorum, elbiseyi de. Eteğini kendim bastırabilirim.” Kendi eteğiyle bluzuna doğru uzanırken kıza, “Bu elbiseyle pardösünün renkleri tam bana göre,” diyor. “Son derece doğal renkler.”

Kız, “Tabii, önemli olan insanın içine sinmesidir, hanımefendi, öyle değil mi?” diyor, yatıştırıcı bir sesle. “Giyecek olan sizsiniz.” Lise bluzunun

düğmelerini hoşnutsuzluk belirterek ilikliyor. Kızın peşine takılıp yürüyor, parayı ödüyor, üstünü versinler diye bekliyor. Kız ona ilkin paranın üstünü veriyor sonra da içinde elbiseyle pardösü bulunan kalın kâğıt poşeti uzatıyor. Lise poşetin üstünü, içine göz atabilecek kadar aralıyor, elini sokuyor, her bir giysinin sarılmış olduğu ince kâğıtların birer köşesini yırtıyor. Niyeti besbelli, kendine yanlış giysi verilmemiş olmasından emin olmak. Tezgâhtar kız konuşmaya hazırlanıyor: “Her şey tamam mı?” diyecek belki de. Ya da “Teşekkür ederiz, Hanımefendi, güle güle,” hatta belki, “merak etmeyin,” diyecek, “her şey tamam.” Ne var ki Lise, ondan önce konuşarak, “Renkler birbiriyle fevkalade gidiyor,” diyor. “Burada, kuzeydeki insanlar renkleri hiç tanımıyorlar. Tutucu, eski moda kimseler! Bir bilseniz! Bu renklerin karışımı öyle uygun ki bana. Tam bana göre.” Yanıt almak için beklemiyor. Asansöre doğru da gitmiyor. Ayaklı askılarda duran bir sıra elbisenin arasından kararlı bir tavırla kendine yol açarak, aşağı inen yürüyen merdivene doğru seğirtiyor.

Merdiven başında zınk diye durup ardına dönüyor, sonra da, umduğu şeyleri görüp duymuşçasına gülümsüyor. Tezgâhtar kız müşterisinin merdivene binip gittiğini, kendisini görüp duyamayacağını sanarak bir başka siyah elbiseli tezgâhtar kızla konuşmaktadır: “Bütün o renkler bir arada!” diyor. “Öyle renkler ki, aklın durur! Bir de diyor ki bu renkler çok doğalmış. Doğal ha! Kuzeydeki insanlar, diyor...” Lise’in baktığını ve duyduğunu görünce kızın sesi kesiliyor. Kız askıdaki elbiselerden birini düzeltiyormuş ve bambaşka bir şey söylüyormuş gibi yapıyor ama yüzünün ifadesini pek değiştirmeden. Lise yüksek sesle gülüyor, yürüyen merdivene binip aşağı iniyor.

“Hadi bakalım, eğlenmene bak, Lise,” diyor telefondaki ses. “Bana oradan bir kart at.”

Lise, “Aa, tabii,” diyor, telefonu kapadığı zaman kuvvetle gülüyor. Gülmesini kesmiyor. Lavaboya gidip bir bardağa su dolduruyor, suyu guruldatarak içiyor, bir bardak daha dolduruyor, sonra, neredeyse boğularak, bir bardak daha içiyor. Gülmekten vazgeçiyor, derin derin soluyarak, “Tabii,” diyor suskun telefona. “Aa, tabii.” Göğsü hâlâ yorgunluktan inip kalkarak, açılınca yatak olan kanepeyi çekiyor, pabuçlarını çıkarıp yatağın yanı başına koyuyor. Yeni elbisesiyle pardösüsünün bulunduğu kâğıt poşeti dolabın içine, hazır duran bavulunun yanına kaldırıyor. El çantasını yatağın başucundaki lamba rafına bırakıp uzanıyor.

Ciddi bir yüzle yattığı yerden gözleri ilkin çamdan yapılma, kahverengi kapıya dikiliyor, delip geçmek istercesine. Az sonra soluması düzeliyor. Odası titizcesine derli toplu. Tek odalı bir apartman dairesi. Bu dairelerin mimarı daha sonra tasarladığı iç mekânlar için ödüller kazanmış, ülke içinde ve dışında ünlü

olmuş, bu yüzden artık vasat gelirli inşaat sahipleri onun yanına yaklaşamıyorlar. Lise'in odasının çizgileri duru; boşluklar başlıbaşına birer hacim olarak kullanılmış; çevrelerindeki kıvrak çamdan çizgilerse mimarın yaratıcılığının ve henüz tanınmamış olduğu çalışkan, ilkeli gençlik günlerindeki yalın zevkinin eseri. Apartman binasının sahibi olan şirket bu çam ağacından yapılma iç mekânların değerini biliyor. Artık çam tahtası bulmak da o mimara ulaşmak kadar zor. Ama yasalar, şimdilik kiraları pek fazla yükseltmelerine engel. Kiracıların uzun vadeli sözleşmeleri var. Lise buraya daha bina yeniyken taşınmıştı, on yıl önce. Odaya pek az şey ekledi, pek az şey eklemeye gerek var zaten, çünkü eşyaların hepsi sabit ya da çeşitli amaçlarla kullanılabilecek ve üst üste katlanabilecek biçimde yapılmış. Kiracı yemeğe altı kişi çağıracak olursa diye duvar kaplamasının içinde altı tane katlanabilir sandalye bekliyor. Yazı masası çekilince uzayıp yemek masası oluyor; kullanılmadığı zamanlarda bu da duvarın çam kaplaması içine konup gözden yitiyor, üzerindeki aplik lamba da dışa doğru kalkarak bir duvar lambasına dönüşüyor. Yatak, gündüzleri kitap raflarıyla çevrili dar bir divanken, geceleyin ortaya çekilip yatılıyor. Lise yere Yunanistan'dan alınma desenli bir halı sermiş. Divana çuvalımsı bir kumaş kaplamış; öbür kiracıların aksine o pencerelere gereksiz yere perde asmamış. Dairesinin içini görebilecek komşu yok; yazları da panjurları kapalı tutuyor, ancak ışık alabilecek kadar aralıyor. Bu odaya bitişik küçük bir kiler-mutfak var. Burada da her şey katlanıp cilasız çam tahtasının vakur sadeliğine gömülmek üzere tasarlanmış. Banyoda da hiçbir şeyin ortalık yerde bırakılmasına, göz önünde olmasına gerek yok. Divanın ayakları, kapı, pencere pervazları, duvardaki dolap, raflar, uzayabilen masa, iç içe geçebilen sehpalar; her şey, alçakgönüllü bir bekâr evinde belki de bir daha asla görülemeyecek kalitede çam ağacından yapılma. Lise dairesini, içinde yaşayan yokmuşçasına arı ve tertemiz tutuyor. Ormanda, kozalaklar arasında salınan o ulu çamlar burada insana boyun eğerek susmuş ve uysal hacimlere dönüşmüşler.

Lise, derin bir yorgunlukla uyuyormuş gibi soluyor ama göz çizgileri zaman zaman aralanıyor. Eli lamba rafındaki kahverengi çantaya doğru gidiyor, sonra doğrulup çantayı kendine doğru çekiyor. Dirseğine dayanarak çantanın içindekileri yatağın üzerine boşaltıyor. Her şeyi birer birer eline alarak dikkatle gözden geçiriyor, gene çantaya koyuyor: turizm şirketinin, içinde uçak bileti olan zarfı, pudriyer, ruj, tarak. Bir deste anahtar. Lise bunlara bakarak gülümseyince dudakları aralanıyor. Çelik anahtarlıkta altı anahtar var: İki tane kapı anahtarı, bir tane dolap ya da çekmece anahtarı, bir tane fermuarlı bavullarda kullanılan türden minik, gümüş rengi bir anahtar, iki paslı araba anahtarı. Lise, araba anahtarlarını anahtarlıktan çıkarıp bir yana koyuyor, ötekileri çantasına atıyor.

Saydam plastik zarfın içindeki pasaportu da çantaya sokuyor. Bir çizgi halini alan dudaklarıyla Lise ertesi günkü yolculuğuna hazırlanıyor. Yeni elbisesiyle pardösüsünü poşetten çıkarıp askıya asıyor.

Ertesi sabah giyiyor bunları. Evden çıkma zamanı gelince telefonda bir numara çeviriyor, henüz çam kaplamanın içine sokmamış olduğu aynada kendine bakıyor. Telefon cevap veriyor, Lise elini o açık kestane saçlarından geçirerek konuşuyor: “Margot, şimdi yola çıkıyorum. Senin araba anahtarlarını bir zarfa koyup aşağıya bırakacağım, kapıcıya. Tamam mı?”

Ses, “Teşekkürler,” diyor, “Sana iyi tatiller. Çok eğlen. Kart yolla bana.”

“Peki, Margot, elbette.”

Lise almacı yerine bırakınca, “Elbette,” diyor. Bir çekmeceden zarf alıp iki araba anahtarını içine koyuyor, üstüne bir ad yazıyor ve zarfı kapatıyor. Sonra telefonla bir taksi çağırıyor, bavulunu sahanlığa çıkarıp çantasıyla zarfı alıyor, dışarı çıkıyor.

Giriş katına inince kapıcının ahşap kaplamalı bölmesinin penceresine yanaşıyor. Zili çalıp bekliyor. Gelen olmuyor ama dışarıda taksi kaldırıma yanaşmıştır. Lise, “Şimdi geliyorum!” diye şoföre seslenerek bavulunu gösteriyor; taksi şoförü gelip bavulu alıyor. O, bavulu arabanın önüne yerleştirirken kahverengi tulumlu bir kadın Lise’in arkasından çıkıp geliyor. “Beni mi istediniz, bayan?”

Lise yüzünü çabucak kadına doğru dönüyor. Elinde zarf, tam konuşmak üzereyken kadın, “Aman da aman, vay canına be, şu renklere bak!” diyor. Gözleri, Lise’in önü açık duran, kırmızı beyaz pardösüsüyle altındaki elbisenin canlı renklerinde: eteğin mor, turuncu ve mavi V desenleriyle üstünün parlak sarısında. Kadın, gülmesini tutmakla eline bir şey geçmeyecek olanların kocaman kahkahalarıyla sarsılarak kapıcı bölmesinin çam kapısını açıyor, sonra pencere camını çekerek Lise’in yüzüne karşı yüksek sesle gülüyor. “Bir sirke falan mı katılacaksınız yoksa?” diye soruyor. Başını gene arkaya atarak yarı inik kirpiklerinin arasından Lise’in giysilerine bakıyor ve sarsılmasınlar diye memelerini elleriyle tutarak sokakların o dededen kalma, kuru öksürüğe benzer, tiz kahkahasını koparıyor. Lise sakin bir ağırbaşlılıkla “Sen çok terbiyesizsin,” diyor. Ne var ki kadın gene gülüyor, şimdi içinden gelerek değil de kaşıdı bir garezle; Lise’in az bahşiş verdiğini, belki de hiç bahşiş vermediğini vurgulamak istercesine.

Lise istifini bozmadan dışarı çıkıp taksiye yürüyor, araba anahtarlarını koyduğu zarf hâlâ elinde. Yürürken bu zarfa bakıyor ama zarfı kapıcıya mahsus mu yoksa, kadının gülüşüyle aklı karıştığı için mi bırakmadığını, dudakları

hafifçe aralık duran o dingin yüzünden anlamanın olanağı yok. Kapıcı kadın sokak kapısına geliyor, taksi gözden yitinceye değin, kahverengi bir kahkaha gazı kutusu gibi sesler çıkarıp duruyor.

2

Lise zayıf yapılıdır. Boyu bir-elli-yedi falan. Saçları açık kahverengi, herhalde boyalı; çok açık röfleli bir perçem alın çizgisinden tepesine doğru kıvrılıyor; saç yanlarda ve arkada kısa kesilerek kabarık taranmış. Yaşı yirmi dokuzla otuz altı arasında ama yirmi dokuzdan pek küçük, otuz altıdan pek büyük olamaz. Lise şimdi havalimanına gelmiş bulunuyor; taksinin parasını, başka bir yerde olmaya can atanların dalgın hevesiyle, çabucak ödedi. Bagaj görevlisi onun bavulunu alıyor ve peşine düşüp bagaj tartı yerine götürüyor. Lise adamı görmüyor gibidir.

Önünde iki kişi var. Lise'in gözleri birbirinden ayrık, gri mavi ve donuktur. Dudakları düz bir çizgi. Ne güzel, ne de çirkin. Burnu kısa, biraz da yayvan; yakında dört dildeki gazetelerde çıkacak olan ve kısmen fotoğraf, kısmen de robot resim kullanılarak geliştirilen tasvirinde bu burun aslından daha dar görünecektir.

Lise önündeki iki kişiye bakıyor, önde bir kadın, arkada bir erkek; bakarken bir yandan öbür yana sallanıyor, görebildiği yarım yüzlerin arasında tanıdık bir çehre seçebilmek ya da bu devinim ve bakışlar yoluyla, içindeki bir sabırsızlığı hafifletmek istiyor sanki.

Sıra kendine gelince bavulunu kaldırıp terazinin üzerine çıkarıyor, biletini, elinden geldiğince çabucak, görevliye uzatıyor. Adam bileti incelerken Lise dönüyor, şimdi arkasında beklemekte olan bir çifte bakıyor. Her ikisinin de yüzünü teker teker süzüyor sonra onların da kendisinden yana bakmalarına ve sırtındaki parlak renkli giysileri algılamış olmalarına aldırış etmeden gözlerini gene görevliye çeviriyor.

Adam tezgâhın üzerinden kısık gözlerle ona bakarak, "El bagajınız var mı?" diye soruyor.

Lise üst dişlerinin uçlarını altdudağına geçirerek hafiften kıkırdıyor ve soluğunu hızla içine çekiyor.

"El bagajınız var mı?" İşi başından aşkın olan genç görevli, "Neyin var senin?" demek istercesine bakıyor ona. Lise ona karşılık veriyor ama sesi dün,

bu çiğ renkli giysilerini aldığı sırada tezgâhtar kızla ve bu sabah kapıcı kadınla konuşurken kullandığı ses değil: küçük bir kız çocuğunun sesiyle konuşuyor şimdi; yakınındakiler de bunu çirkin de olsa onun her zamanki sesi olduğunu sanıyorlar herhalde.

“Yanımda yalnızca el çantam var,” diyor Lise. “Ben yolda fazla yük taşımamaktan yanayımdır çünkü çok seyahat ederim. Uçağa bir sürü el bagajı getirip de herkesin ayak uzatacağı yerleri işgal etmek ne sinirdir, bilirim.”

Bilet görevlisi, bir çırpıda ve hepsi bir arada; içini çekip dudaklarını büzüyor, çenesini ellerine, dirseklerini tezgâha dayıyor. Lise bu kez arkasındaki çifte doğru dönüyor: “İnsan benim kadar çok seyahat ederse az yük taşımak zorundadır. İnanın neredeyse hiç bagaj getirmeyecektim çünkü insan öbür tarafta her istediğini bulabiliyor nasılsa. Yani şu gördüğünüz bavulu yanıma almamın tek nedeni, hiç bagajsız giriş çıkış yaptığınızda gümrüktekiler kuşkulanıyorlar da ondan. Bluzunuzun içinde uyuşturucu ya da elmas falan kaçırdığınızı sanıyorlar, bu yüzden ben de tatile çıkarken alınması âdet olmuş şeyleri bavula doldurdum ya, hiçbirinin gereği yoktu. İnsan benim gibi dört dil bilip de yıllar yılı bu kadar çok seyahat ederse bunu anlamaya başlıyor...”

Görevli, “Afedersiniz bayan,” diyor doğrulup Lise’in biletini damgalayarak. “Arkanızdakileri geciktiriyorsunuz. Çok işimiz var.”

Lise arkada şaşkın şaşkın bakan çifti bırakıp gene görevliye dönüyor; görevli biletle biniş kartını ona doğru kaydırıyor. “Biniş kartı,” diyor. “Uçağınız yirmi beş dakika sonra uçuşa hazır olacak. Evet, sıradakiler, lütfen.”

Lise kâğıtları alıyor, yolculuğun bundan sonraki formalitesinden başka bir şey düşünmüyormuş gibi bir tavırla ilerliyor. Biletini çantasına koyup pasaportunu çıkarıyor, uçuş kartını sayfaların arasına sokarak dosdoğru pasaport kontrol bölmelerine seğirtiyor. Sanki havalimanında var oluşunu oradaki Temmuz kalabalıklarına kanıtlamayı başarmakla, daha büyük bir amacın ufak bir bölümünü gerçekleştirmiştir. Pasaport görevlisinin önündeki kuyruğa katılıyor, pasaportunu uzatıyor. Pasaportunu geri aldığı zaman da kalkış salonunun kapısındaki kalabalığı iterek içeri giriyor. Salonun öteki ucuna kadar yürüyor, dönüp geri geliyor. Ne güzeldir, ne de çirkin. Dudakları hafifçe aralanmış. Durup kalkış panosuna bakıyor, sonra gene yürüyor. Çevresindekilerin çoğu alışverişe, uçak numaralarına dalmış olduklarından ona dikkat etmiyorlar. Ama meşin koltuklarda bagajlarının, çocuklarının yanında oturmuş, uçak numaraları okunsun diye bekleyenlerden kimileri, önlerinden geçerken ona bakıyor ve sırtındakilerin göz acıtan renklerini yorumsuz algılıyorlar: önü açık, kırmızı beyaz çizgili pardösüsünün içinden görünen elbisesi; üstü sarı, eteği turuncu,

mor, mavi renkli. Önlerinden geçtiği sırada bakıyorlar ona, etekleri aşırı kısa olan kızlara, daracık gömlekleri çiçek desenli ya da saydam olan erkeklere baktıkları gibi. Bu kişilerin arasında Lise'in göze çarpmasının nedeni yalnızca üzerindeki kendine özgü renk karışımıdır; dizin tam altına gelen etek boyunun - kalkış salonunu dolduran sayısız sıradan, sönük kadının etek boyuyla aynı olan- kaç yıldır modasının geçmiş olması bu renklerle çelişiyor. Lise pasaportunu çantasına koyup uçuş kartını eline alıyor.

Kitapçının önünde durup önce saatine bakıyor, sonra cep kitaplarını gözden geçirmeye başlıyor. Bir masa üzerinde yığılı duran ciltli kitaplara bakan uzun boylu, beyaz saçlı bir kadın şimdi cep kitaplarına yaklaşarak Lise'e, "Bunların arasında pembe, yeşil ya da bej rengi baskın olanı var mı?" diye soruyor.

Lise yabancı şiveli bir İngilizceyle, "Afedersiniz?" diyor nazikçe. "Aradığınız nedir?"

Kadın, "Aa, ben sizi Amerikalı sanmıştım," diyor.

"Hayır ama ben dört dili derdimi anlatacak kadar konuşabilirim."

"Ben Johannesburg'luyum," diyor kadın. "Jo'burg'da evim var, bir de Cape'de, Sea Point'te. Sonra avukat olan oğlumun da Jo'burg'da bir katı. var. Bütün bu evlerimizde yedek yatak odalarımız var, yani iki yeşil, iki pembe, iki bej oda. Bunlarla asorti kitaplar bulmaya çalışıyorum. Ama kabı bu pastelleri tutan kitap bulamadım."

Lise, "Size İngiliz kitapları lazım," diye yanıtlıyor. "Sanırım İngiliz kitaplarını dükkânın ön kısmında bulacaksınız, şurada."

"Yok, oraya da baktım ama aradığım renkleri bulamadım. Buradakiler İngiliz kitabı değil mi?"

Lise, "Hayır, hem zaten bunların rengi aşırı parlak," diyor. Sonra gülümsüyor ve dudakları aralanmış, karton kapaklı kitapları hızla karıştırmaya koyuluyor. Beyaz fon üzerine parlak yeşil harfli bir tanesini seçiyor; yazarın adı mavi şimşeklere benzetilmiş. Kapağın ortasında, üzerlerinde yalnızca günebakan çelenkleri bulunan esmer bir kızla oğlan var. Lise, kitabın parasını öderken ak saçlı kadın, "O renkler bana göre çok çiğ. Aradığımı bulamıyorum," diyor.

Lise kitabı pardösüsünün göğsüne dayamış, neşeyle kıkırdayarak, aldığı kitabı beğendirmek istercesine kadının yüzüne bakıyor.

Kadın, "Tatile mi çıkıyorsunuz?" diye soruyor.

"Evet. Üç yıldır ilk tatilim."

"Çok seyahat eder misiniz?"

“Yoo. Para öyle kıt ki! Ama şimdi Güneye gidiyorum. Daha önce de gitmiştim, üç yıl önce.”

“Eh, umarım iyi vakit geçirirsiniz, çok eğlenirsiniz. Çok neşeli görünüyorsunuz.”

İri göğüslü bir kadın; yazlık, pembe bir pardösüyle elbise giymiş. Lise’le arasında kurulan bu gelgeç samimiyetten hoşnut kalarak, gülümsüyor. Nereden bilebilir ki çok yakında, gazetelerde polisin Lise’in kimliğini araştırdığını, onun bu yolculukta kimlerle ne konuştuğunu öğrenmeye çalıştıklarını okuduğu zaman, ikircikli geçen bir buçuk günün sonunda, gece yarısı Johannesburg’daki avukat oğluyla yaptığı uzun bir telefon konuşmasından sonra, onun, “Yapma,” öğüdüne karşın ortaya çıkacak ve bütün anımsadıklarıyla anımsamadıklarını anlatacaktır, Lise ile yaptığı konuşma konusunda doğru olanlarla doğru olduğuna inandıklarını. Şimdi bu kadın Lise’in o canlı renkli giysilerine bakıp hoşgörüyle gülümseyerek, “Çok neşeli,” diyor.

“Neşe arıyorum zaten,” diye yanıtlıyor Lise.

“Erkek arkadaşınız var mı?”

“Evet, erkek arkadaşım var!”

“Yanınızda değil mi, peki?”

“Hayır, gidip bulacağım onu. O da beni bekliyor.

Duty-free’den ona bir armağan alsam mı acaba?”

Kalkış panosuna doğru yürümekteler.

Kadın, “Ben Stockholm’a gidiyorum,” diyor. “Daha üç çeyrek saatim var.”

Anons yapan kişinin hoparlörden gelen sesi salonun şamatası arasından kendine yol açıp yayılırken Lise panoya bakıyor. “Bu benim uçağım. 14 no.’lu kapıdan bindiriyorlar,” diyor. Johannesburg’lu kadın orada değilmiş, hiç orada olmamış gibi gözleri uzaklarda, yürüyüp gidiyor. 14 no.’lu kapıya giderken hediyelik eşya satan bir vitrinin önünde duralıyor. Yerel kostümlü bebeklerle tirbüşonlara bakıyor. Pirinç rengi metalden yapılma, renkli taşlarla kakmalı, eğri kılıç biçiminde bir kâğıt açacağını eline alıyor. Kınından çıkarıp ucuyla ağzını derin bir ilgiyle inceliyor. O sırada başka bir müşteriye bakmakta olan satıcı kıza, “Bu kaça?” diye soruyor. Kız sabırsızlıkla, “Fiyatı etiketinde yazılı,” diyor.

Lise bıçağı elinden bırakarak, “Çok pahalı, ben bunu öbür tarafta daha ucuza alabilirim,” diyor.

14 no.’lu kapıya doğru yürürken kız, “Duty-freelerde bütün fiyatlar sabittir,” diye onun arkasından sesleniyor.

Uçağa binmek için bekleyenler ufak bir kalabalık oluşturmuş. Buna daha yenileri de ekleniyor, huylarına göre aheste ya da soluk soluğa. Lise yol arkadaşlarını teker teker, büyük bir ilgiyle süzüyor ama onların dikkatini çekecek biçimde değil. Kalabalığın arasına karışırken ayakları bir rüyada gibi akıyor ama zihninin hiç de rüyada olmadığı gözlerinden açıkça anlaşılmakta; Lise şimdi 14 no.'lu kapıdan yolcu bindiren uçakta kendisiyle birlikte olacak olan her çehreyi, her elbiseyi, her kostümü, bütün bluzları, blucinleri, her parça el bagajını, her sesi içercesine inceliyor.

3

Yarın sabah birçok yerinden bıçaklanmış olarak ölü bulunacak, bilekleri bir ipek eşarp, ayakları bir erkek kravatıyla bağlanmış, boş duran bir villanın bahçesinde, şimdi 14 no.'lu kapıdan yolcu bindiren uçakla gitmekte olduğu yabancı kentin bir parkında.

Asfalt üzerinden uçağa doğru yürürken Lise sonunda yanaşmayı seçmiş olduğu yolcunun hemen ardı sıra gidiyor, o uzun adımlarıyla. Bu yolcu otuz yaşlarında, pespembe yanaklı, gürbüz yapılı bir genç adam. Koyu renk bir "işadamı" kostümü giymiş, elinde siyah bir evrak çantası var. Lise kararlı adımlarla izliyor onu, bu telaş arasında bilmeden kendisiyle bu genç adamın arasına girebilecek olan yolcuların yolunu kesmeye özen gösteriyor. Bu arada tam arkasından, neredeyse yanı başından gelen başka bir adam da Lise'e yakın olmaya çalışıyor. Adam onun dikkatini çekmeye yelteniyor ama boşuna. Gözlüklü, genç, esmer, uzun burunlu, yarı gülümser, omuzları hafiften eğik. Damalı bir gömlekle fitilli bej kadife pantolon giymiş. Omuzunda bir fotoğraf makinesi, kolunda bir pardösü asılı.

Merdivenlerden yukarı çıkıyorlar, pembe yanaklı, pırıl pırıl işadamı, peşinden Lise ve Lise'in peşinden, daha aç daha istekli görünen öbür adam. Merdiveni tırmanıp uçağa biniyorlar. Hostes kapıda, günaydın, derken ikinci mevkinin uçuş görevlisi ağır adımlarla ilerleyen yolcuları durdurarak bir genç kadınla iki küçük çocuğunun ceketlerinin yukarki bölmeye kaldırılmasına yardım ediyor. Nihayet yol açıldı. Lise'in genç işadamı üç koltuklu bir sıranın sağ yanında, pencere kenarı bir yere oturuyor. Lise onun sol yanındaki orta koltuğa oturuyor, öbür ince uzun atmacaysa paltosuyla fotoğraf makinesini çabucak rafa koyarak Lise'in sol yanındaki yeri tutuyor.

Lise, eliyle emniyet kemerini aranmakta. İlkin, koyu renk kostümlü adama bitişik olan sağ tarafa uzatıyor elini. Aynı zamanda sol tarafa da el atıyor. Oysa, sağ tarafta bulup kavradığı toka komşusuna ait alandır. Sol taraftaki kemere bir türlü geçmiyor. Kendi kemerini aranan koyu renk kostümlü adam tokayı onun almış olduğunu ayrımsamış olmalı ki suratını asıp anlaşılmaz bir ses çıkarıyor.

Lise, “Sanırım sizinki bende,” diyor.

Adam Lise’in kemerinin tokasını bulup çıkarıyor. “Ha, evet,” diyor Lise. “Çok af edersiniz.” Kıkırdayarak gülüyor, adam da resmi bir gülümseyişle karşılık veriyor, gülümsemesini bitirip derin bir dikkatle kemerini takıyor, sonra pencereden dışarı, uçağın, gümüşi, dikdörtgen yamalı sağ kanadına bakıyor.

Lise’in soldaki komşusu gülümsüyor. Hoparlör yolculara kemerlerini takmalarını, sigara içmemelerini söylüyor. Lise’in hayranının kahverengi gözleri sıcacık, alnı kadar geniş olan gülümsemesi o ince, zayıf yüzünün neredeyse bütününü kaplıyor. Lise, uçağın içindeki öbür konuşma seslerini bastıracak biçimde, “Kırmızı Başlıklı Kız’ın büyükannesine benziyorsunuz,” diyor. “Beni yiyip yutmak mı istiyorsunuz yoksa?”

Motorlar hızlanıyor. İstekli komşunun yayılan dudaklarından gürlek, hoşnut bir kahkaha kopuyor, adam elini dizine vuruyor, alkış tutarcasına, öbür komşuysa birden, ürküntüyle bakıyor Lise’e; çantası kucağında, eli bir tomar kâğıt çıkarmak üzereyken gözleri, birden tanımış gibi, Lise’in yüzüne takılıp kalıyor. Lise’deki, Lise’in öbür yolcuyla yaptığı konuşmadaki bir şey, bu adamın çantasından evrak çıkarma edimini felce uğratmış gibi, irkilmişcesine soluğunu hızla içine çekerek ağzını açmış, gözlerini Lise’e dikmiş bakıyor: Lise, onun eskiden tanıyıp unuttuğu ve şimdi yeniden gördüğü biridir sanki. Lise de ona bakıp gülümsüyor, ferahlık, kıvanç dolu bir gülümsemedir bu. Erkeğin eli çantasından yarı çıkarmış olduğu kâğıtları geri sokuyor. Adam titreyerek kemerini çözüyor, çantasını kavrayıp yerinden kalkacakmış gibi yapıyor.

Ertesi günün akşamında polislere, “Onu ilk kez havaalanında gördüm,” diyecektir, doğruyu söyleyerek. “Sonra da uçakta. Yanımda oturuyordu.”

“Onu daha önce hiç görmemiş miydiniz yani? Tanımıyordunuz, öyle mi?”

“Hayır, hiç görmemiştim.”

“Uçakta neler konuştunuz onunla?”

“Hiçbir şey konuşmadım. Yerimi değiştirdim. Korkmuştum.”

“Korkmuş muydunuz?”

“Evet, korkmuştum. Başka bir yere geçtim, onun uzağında.”

“Sizi korkutan neydi?”

“Bilmiyorum.”

“Yerinizi neden değiştirdiniz o sırada?”

“Bilmiyorum. Birşeyler sezinlemiş olsam gerek.”

“Ne demişti kendisi size?”

“Pek bir şey demedi. Emniyet kemerini benimkiyle karıştırmıştı. Sonra öbür koltuktaki adamla kırıştırdı biraz.”

Şimdi, uçak pistte ilerlerken genç adam yerinden kalkıyor. Lise’le koridor yanındaki adam onun ani davranışı karşısında şaşırarak başlarını kaldırıp ona bakıyorlar. Adam geçmek istediğini belirten bir işaret yapıyor ama onlar yerlerine kemerleriyle mıhlanmış oldukları için hemen yol açamıyorlar. Lise’in yüzünde bir an için hafiften bunamış gibi bir ifade beliriyor, şaşkınlığın yanı sıra bir de bir yenilgi, bedensel bir yetersizlik duygusuna kapılmıştır sanki; planının acımasızca boşa çıkarılmasından ötürü neredeyse ağlayacak ya da isyan edecek. Ama ayakta duran adamı görmüş olan hostes şimdi çıkış kapısının yanındaki yerinden kalkmış, çevik adımlarla onun yanına gelmiştir. “Uçak havalanıyor. Lütfen yerinize oturup kemerinizi takar mısınız?” diyor.

Adam yabancı şivesiyle, “özür dilerim,” diyor. “Yerimi değiştirmek istiyorum.” Lise’le öbür adamın dizlerine sürtünerek geçmeye çalışıyor.

Besbelli onun ivedi tuvalete gitmek ihtiyacında olduğunu sanan hostes oturan iki yolcudan lütfen ayağa kalkıp bu baya yol vermelerini sonra da gene hemen yerlerine oturmalarını rica ediyor. İkisi kemerlerini çözüyor, koridorda yana çekilip duruyorlar, öbür adam da hostesin ardı sıra acele adımlarla uzaklaşıyor. Ama tuvalet bölmelerine kadar gitmiyor. Boş duran bir orta koltuk görünce duruyor. İki yandaki yolcular, ak saçlı, şişko bir adamla, genç bir kız bu koltuğa el bagajlarıyla dergilerini yığmışlar. Adam dış koltukta oturan kızın dizlerini iterek geçiyor ve ondan eşyaları kaldırmasını istiyor. Kendisi kaldırıyor bunları, titreyen ellerle; gücü kesilip gitmiştir sanki. Hostes onu uyarmak için dönüyor ama iki yandakiler koltuğu yeni gelen için boşaltmışlardır. Adam hostesin kınayan, sorgulayan itirazlarına aldırış etmeden oturup kemerini takıyor ve ölümden kıl payı kurtulmuş gibi derin bir soluk alıyor.

Lise’le yanındaki adam olup biteni izlemişlerdir. Lise acı acı gülümsüyor.

Yanındaki esmer adam, “Nesi var bu adamın?” diye soruyor.

“Bizden hoşlanmadı,” diyor Lise.

“Ne yaptık ki biz ona?”

“Hiç. Hiçbir şey yapmadık. Delinin biri olsa gerek. Çatlak, herhalde.”

Uçak şimdi, kalkıştan önceki motor hızlanması için durmuştur. Motorların kükremesiyle uçak havalanıyor, uçuşa geçiyor. Lise komşusuna dönerek, “Kim bu adam, acaba?” diyor.

“Çatlağın biri,” diyor adam. “Ama bizim için böylesi daha iyi. Artık tanışabiliriz.” Kaslı eli Lise’in elini alıyor, sımsıkı tutuyor. “Benim adım Bill,”

diyor adam. “Sizin adınız ne?”

“Lise.” Adamın elini tutmasına ses çıkarmıyor, bunun pek ayırdında değildir sanki, öndeki insanların başları üzerinden ilerisini görebilmek için boynunu uzatarak, “Orada oturmuş gazete okuyor, hiçbir şey olmamış gibi,” diyor.

Hostes gazete dağıtmakta. Onu izlemiş olan bir erkek kabin görevlisi, şimdi sakin sakin elindeki gazetenin baş sayfasını okumakta olan koyu renk kostümlü yolcunun yanında duruyor ve “Şimdi iyi misiniz efendim,” diye soruyor.

Adam utanmış bir gülümsemeyle başını kaldırarak özür diliyor.

“Evet, çok iyiyim, özür dilerim...”

“Bir şey mi olmuştu, efendim?”

“Yok, hayır gerçekten. Lütfen. Burada çok rahatım, sağolun. Kusura bakmayın... Hiçbir şey değildi, hiç.”

Görevli, yolcunun eksantrikliği karşısında elinden bir şey gelmediğini belirtmek için hafifçe kaşlarını kaldırarak uzaklaşıyor. Uçak mırıldayarak ilerlemekte. Sigarayı yasaklayan işaretler sönüyor, hoparlör de yolcuların artık kemerlerini çözüp sigara içebileceklerini doğruluyor.

Lise kemerini çözüyor, boşalmış olan pencere yanındaki yere geçiyor.

“Anlamıştım zaten,” diyor. “Nasıl bilmem ama anlamıştım onda bir tuhaflık olduğunu.”

Bill de orta koltuğa geçip onun yanına oturuyor ve “Aslında tuhaf falan değil,” diyor. “Basit bir püritenlik krizi. Bizim anlaştığımızı görünce bilinçaltından kıskançlığa kapıldı, sinirlenmiş ayaklarına yattı, sanki biz ayıp bir şey yapmışız gibi. Unut gitsin. Tipine bakılırsa bir sigorta şirketinde falan çalışıyor. Pis bir küçük bürokrat. Sınırlı. Hiç senin tipin değildi zaten.”

Lise hemencecik, “Nereden biliyorsun?” diyor. Sanki yalnızca Bill’in geçmiş ekini kullanmasına karşı çıkmaktadır. Bu varsayıma, adamın şimdiki zamanda da varlığını sürdürdüğünü kanıtlayan bir karşı gösteriyle meydan okumak istercesine yerinde yarı doğruluyor ve onun başını seçiyor sekiz sıra önde, öbür bölmenin orta koltuğunda; adam şimdi başını eğmiş, sessizce gazetesini okumakta.

“Otur,” diyor Bill. “O gibilerle işin yok senin. Herif sırtındaki şu (saykodelik) giysilerden korktu, dehşete kapıldı.”

“Öyle mi sence?”

“Öyle. Oysa ben korkmuyorum.”

Hostesler koridor boyunca ilerleyerek ellerindeki yemek tepsilerini yolcuların

önüne koymaya başlıyorlar. Lise'le Bill de kendi tepsilerini almak için önlerindeki küçük sehpaları çekiyorlar. Kuşluk saatini geçiştirmek için hazırlanmış bir yemek bu, marul yaprağı üstünde salam dilimiyle iki yeşil zeytinden, içinde patates salatası bulunan jambon sarmasıyla ne olduğu belirsiz bir turşu, bir dilim ekmeğin üstüne konmuş hepsi. Yanında üzerine beyaz ve çikolatalı krema sürülmüş yuvarlak bir kek, gümüş renkli kap içinde üç köşe bir peynir ve selofana sarılmış krakerler var. Her tepsinin üzerinde boş bir plastik bardak duruyor.

Lise sterilize bıçak, kaşık ve çatalın durduğu saydam plastik zarfı açıyor. Bıçağın ağzını parmağına değdiriyor. Çatalın uçlarını parmaklarıyla yokluyor. "Pek sivri değil," diyor.

"Bunlara ne gerek var zaten? Yemek berbat."

"Yoo, iyi görünüyor. Benim karnım aç. Sabahki bir fincan kahveyle duruyorum. Kahvaltı etmeye vaktim olmadı."

Bill, "İstersen benimkini de ye," diyor. "Ben elimden geldiğince sağlıklı bir rejim uygularım. Bu tepsidekiler zehir bence, toksik maddelerle, kimyasal katkılarla dolu, çok fazla Yin."

"Biliyorum," diyor Lise. "Gene de, uçakta yenen basit bir yemek olduğu düşünülürse..."

"Yin ne demek, biliyor musun?"

Lise hafiften mahçup olmuş gibi, "Şey, işte yani," diye mırıldanıyor. "Ama bu da birkaç lokma bir şey sonunda öyle değil mi?"

"Sen Yin'in ne demek olduğunu anlıyor musun?"

"Şey, işte buna benzer şeyler, ufak ufak parçalar falan, değil mi?"

"Hayır, Lise."

"Canım, argo bir deyim değil mi bu? Bir şeye, aşırı Yin, dediğin zaman..." Lise besbelli bulanık suda balık avlamada.

"Yin, Yang'in zıttıdır," diyor Bill.

Lise kıkır kıkır gülerek oturduğu yerden yarı doğruluyor, kafasına takılmış olan adamı gözleriyle aramaya başlıyor.

Bill onu sertçe yerine çekerek, "Ciddi bir konu bu," diyor. Lise gülerek tepsidekileri yemeye girişiyor.

"Yin'le Yang birer felsefedir," diyor Bill. "Yin uzamı simgeler. Rengi mordur. Elementi su. Dışsaldır. Şu salam Yin'dir, örneğin, o zeytinler de Yin'dir. Toksik maddelerle dopdoludurlar. Sen hiç makrobiyotik besin deyimini işittin mi?"

“Yoo, o nedir?” diyerek Lise salamlı kanepeyi kesiyor.

“Öğrenmen gereken çok şey var senin! Pirinç, işlenmemiş pirinç, makrobiyotiğin temelidir. Önümüzdeki hafta Napoli’de bir merkez kuruyorum. Arıtıcı bir diyettir bu. Hem bedensel, hem zihinsel, hem de ruhsal yönden.”

Lise, “Pirinçten nefret ederim ben,” diyor.

“Yok, nefret ettiğini sanıyorsun yalnızca. Ey kulağı olanlar, dinleyiniz!” Adam ağzı kulaklarına vararak Lise’e gülümsüyor, elini onun dizine koyuyor. Onun soluğunu yüzünde duyan genç kadın istifini bozmadan yemesini sürdürüyor. “Ben bu hareketin Aydınlatıcı Önderlerinden biriyim,” diyor Bill.

Hostes elinde iki yüksek metal çaydanlıkla yanlarına geliyor: “Çay mı kahve mi?” Lise, Bill’in önünden plastik fincanını uzatarak, “kahve,” diyor. Bu iş bitince hostes, “Size ne vereyim efendim?” diyor.

Bill elini fincanın üstüne tutup hoşgörüyle gülümseyerek başını iki yana sallıyor.

Hostes, Bill’in dokunulmamış tepsisine bakarak, “Hiçbir şey yemiyor musunuz, efendim?” diye soruyor.

“Hayır, teşekkür ederim.”

Lise, “Ben yerim,” diyor. “Hiç değilse birazını.”

Hostes hiç oralı olmadan öbür sıraya geçiyor.

“Kahve Yin’dir,” diyor Bill.

Lise onun tepsisine bakıyor. “Salamlı kanepeyi istemez miydin, gerçekten? Çok nefis de, sen istemiyorsan ben yiyeyim. Hazır parası da ödenmiş, öyle değil mi?”

“Buyur,” diyor Bill. “Ama mademki artık arkadaş olduk, sen de beslenme alışkanlıklarını yakında değiştirirsin.

Lise kendi tepsisinin yerine onun tepsisini koyup kahvesini elinde tutarak, “Peki, seyahat ettiğin zamanlar ne yersin sen?” diye soruyor.

“Ben diyetimi yanımda taşırım; Zorda kalmadıkça restoranlarda, otellerde asla yemek yemem, yediğim zaman da seçimimi dikkatli yaparım. Belki biraz balıkla pirinç bulabileceğim yerlere giderim, bir parça keçi peyniri. Bunlar Yang’dir. Krema peyniri -daha doğrusu tereyağ, süt, inekten elde edilen her şey- aşırı Yin’dir. Ne yersek oyuzdur. İnek yersen inek olur çıkarsın.”

Beyaz bir kâğıt sallayan bir el arkalarından uzanıyor. Uzatılanın ne olduğunu görmek için dönüyorlar. Bill kâğıdı alıyor. Bu, uçağın seyir dökümüdür; yolculara şu sıradaki hızı, yüksekliği ve coğrafî konumu bildiriyor, okuduktan

sonra önlerindeki yolcuya geçirmelerini rica ediyor.

Lise arkasındaki yolcunun yüzünü görmüş, dönüp dönüp bakmaktadır şimdi. Pencere kenarındaki yerde, balıketinde bir kadınla genç bir kızın yanında hasta görünümlü bir adam oturuyor: çukura göçmüş nemli gözleri ela, yüzü soluk yeşil bir renkte. Kâğıdı uzatan oydu. Lise gözlerini ona dikmiş, dudakları hafif aralık, adamın kimliğini merak etmişçesine alnını kırıştırıyor. Adam gözlerini kaçırıp önce pencereden dışarı, sonra yere bakıyor, sıkılmıştır. Tombul kadının yüz ifadesi değişmiyor ama genç kız Lise'in bakışıyla arkadaki adamı sorguladığını sanarak, "Bir şey değil," seyir çizelgesi," diyor. Gene de Lise bakışlarını çekmiyor. Hasta görünümlü adam önce yanındakilere, sonra dizlerine bakıyor; Lise'in bakışlarının onun rahatsızlığına iyi gelmediği kesin.

Bill'in dürtmesiyle kendini toparlayan Lise gene önüne dönüyor. Bill de, "Uçuş çizelgesi, canım," diyor. "Bakmak ister misin?" Yanıt almayınca kâğıdı öndeki insanların kulaklarına doğru rahatsız edecek biçimde uzatıyor, sonunda onlar da uzanıp kâğıdı Bill'in elinden alıyorlar.

Lise ikinci tepsidekileri yemeye başlıyor. "Biliyor musun, Bill," diyor. "Yerini değiştiren o çatlak konusunda sen haklısın. Hiç benim tipim değildi o, ben de onun tipi değildim. Sözün gelimi, yani, çünkü onunla zerrece ilgilenmemiştim aslında, erkek avına çıkmış da değilim. Ama sen dedin ya, senin tipin değildi, diye, çok doğru, ona asılacağımı sandıysa çok yanıldı!"

"Ben senin tipinim, " diyor Bill.

Lise, kahvesini yudumlayarak çevresine bakınırken koltukların arasından gözüne arkasındaki adamın yüzü ilişiyor. Adam donuk, oldukça dengesiz gözlerle karşıya bakmakta; gözlerin böylesi açık durması, gerçeklikle arasında zihni bir kopuş olduğunu gösterir ancak. Adam Lise'in bakışlarını artık görmüyor, görüyorsa bile hızlı bir adımla umursamanın ve sıkılmanın ötesine geçmiş gibidir artık.

"Ona bakma, bana bak," diyor Bill.

Lise tatlı, hoşgörülü bir gülümsemeyle Bill'den yana dönüyor. Hostesler gelmiş, hamaratça tepsileri toplayıp üst üste koyuyorlar. Tepsiler gidince Bill, ilkin Lise'in sonra kendisinin sehpasını kaldırıyor. Lise'in koluna giriyor.

"Ben senin tipinim," diyor. "Sen de benim. Arkadaşlarının yanında mı kalacaksın?"

"Hayır, ama biriyle buluşmam lazım."

"Bir ara buluşamaz mıyız? Ne kadar kalacaksın kentte?"

"Kesin bir planım yok," diyor Lise. "Bu akşam seninle buluşup bir drink

alabilirim. Tek bir drink.”

Bill, “Ben Metropole’de kalıyorum,” diyor. “Sen nerede kalacaksın?”

“Küçük bir otel. Hotel Tomson.”'

“Hotel Tomson’u hiç duymadım.”

“Küçük bir yer. Ucuz ama temiz.”

“Metropole’de kimse kimseye soru sormuyor.”

Lise, “Bana isteyen istediği soruyu sorabilir,” diyor. “Ben idealistim.”

“Ben de aynen öyleyim işte,” diyor Bill. “Bir idealist. Alınmadın, değil mi? Ben sadece demek istemiştim ki, birbirimizi daha yakından tanırsak, İşte, senin tipin olduğuma inanıyorum, senin de benim tipim olduğuna.”

Lise, “Böyle zırva diyet saplantılarına inanmam ben,” diyor. “Bana diyet gerekmez. Tam formdayım.”

Bill, “Bak, işte bunu böyle geçiştirmene izin verememe Lise,” diyor. “Sen neden söz ettiğini bilmiyorsun. Makrobiyotik sistem rasgele bir diyet değildir ki, bir yaşam tarzıdır.”

Lise, “Bugün öğleden sonra ya da akşamüzeri birisiyle buluşmam gerek,” diyor.

“Ne yapmaya? Sevgilin mi yoksa?”

“Sen kendi işine bak,” diyor Lise. “Yin’inle Yang’inle uğraş sen. ”

Bill, “Yin’le Yang senin de anlaman gereken bir şey,” diyor. “Biraz zamanımız olsa, bir odada, şöyle rahatça konuşmak için, sana bu konuda bir fikir verebilirdim. İdealistler için bir yaşam tarzıdır bu. Ben Napoli’deki gençlerin bu konuyla ilgilenmelerini sağlamaya çalışacağım. Orada bir makrobiyotik restoran açıyoruz da.”

Lise gene arkasına dönüp o hastalıklı adamı süzüyor; adamın açık duran gözleri karşıya dikili. “Tuhaf bir tip,” diyor Lise.

“Yemek salonunun arkasında ayrıca bir oda olacak, Yedinci Rejimi çok sıkı uygulayanlar için. Yedinci Rejim, yalnızca tahıl ürünleridir, pek az sıvıyla; öylesine az sıvı alıyorsun ki, erkeksen günde yalnızca üç kez çişe çıkabiliyorsun, kadınsan iki kez. Yedinci Rejim makrobiyotiğin çok ileri bir aşamasıdır. Uygulayan neredeyse ağaç gibi olur. İnsan ne yiyorsa odur çünkü.”

“Keçi peyniri yiyen de keçiye mi dönüşür yani?”

“Evet ya, keçiler gibi ince, çevik olur, sırım gibi. Bana baksana! üzerimde fazladan bir gram yağ yok. Boş yere Aydınlatıcı Önder olmadım ben!”

“Hep keçi peyniri yiyorsun herhalde,” diyor Lise. “Şu arkadaki adam da ağaca benziyor, gördün mü?”

Bill, “Yedinci Rejimdekilerin özel odasının arkasında da ayrı bir oda olacak,” diyor, “Huzur ve dinginlik için. Makrobiyotiğin Napoli'de çok tutulacağını sanıyorum, hele gençlik hareketini bir başlatalım. Yin Yang Young diyeceğiz buna, Yin Yang Gençliği. Danimarka’da çok tutuluyor. Hem orta yaşlılar da uyguluyor bu diyeti. Amerika’da makrobiyotik uygulayan çok sayıda yaşlı insan var. ”

“Napoli’nin erkekleri çok seksidir.”

“Kuzey Avrupa Bölge Sorumlumuz bu diyeti uygulayanlar için günde bir kez orgazm tavsiye ediyor. En azından Akdeniz ülkelerinde işin bu yanını halen incelemekteyiz.”

Lise başıyla arkadaki adamı işaret ederek, “Benden korkuyor,” diyor. “Neden herkes korkuyor benden?”

“Ne demek istiyorsun? Ben senden hiç korkmuyorum.” Bill biraz sabırsızlanarak, sırf onun gönlü olsun diye arkasına dönüp bakıyor. Sonra gene başını çeviriyor. “Boşver sen ona,” diyor. “Onun hayatı kaymış.”

Lise ayağa kalkıyor. “Afedersin, gidip ellerimi yıkayacağım,” diyor.

“Geri gelmeyi unutma ha!”

Lise hem çantasını hem de havaalanından almış olduğu kitabı elinde tutarak Bill’in önünden geçip koridora çıkıyor ve bu arada fırsattan yararlanarak arka sıradaki üç kişiye iyice bakıyor: birbirleriyle ilişkileri yokmuş gibi konuşmadan oturan hasta görünümlü adam, tombul kadın ve genç kız. Lise koridorda bir an duralıyor, bileğinden çanta sarkan kolunu kaldırınca şimdi başparmağıyla işaretparmağı arasında tuttuğu kitap göz önüne çıkıyor. Lise bu kitabı özellikle sergiliyor sanki: hani kitaplarda okuduğumuz casusların birbirlerini önceden kararlaştırılmış sinyallerle tanımaları ve tanıdıklarını da ellerindeki gazeteyi tutuş biçimleriyle belirtmeleri gibi.

Bill başını kaldırıp ona bakarak, “Ne var?” diye soruyor.

Lise o zaman yeniden hareketlenip Bill’i, “Nasıl ne var?” diye yanıtlıyor.

Bill, “O kitaba ihtiyacın olmayacak,” diyor.

Lise elindeki kitaba, nereden çıktığını bilemiyormuş gibi bakıyor, hafifçe gülerek bir saniye duraksayıp kitabı koltuğuna atıyor, sonra koridor boyunca tuvalete doğru ilerliyor.

Sırada iki kişi var. Lise de dalgın bir tavırla sıraya giriyor. Aslında şimdi, eski

komşusu olan işadamının oturduğu sırayla hemen hemen aynı hizadadır. Ama onun farkında bile değil gibidir; adamın ondan yana iki üç kez göz atması da umurunda değildir sanki. Yolcunun ilkin ürkek olan bakışları Lise onu görmezlikten gelmeyi sürdürdükçe rahatlıyor. Adam gazetesini rahatça okunacak biçimde katlayarak Lise'den yana bir daha bakmadan okumaya başlıyor ve konuğunu nihayet uğurlayıp yalnız kalanların hafif iç çekişiyle koltuğuna iyice yerleşiyor.

Hasta görünümlü adamın aslında yanındaki tombul kadın ve genç kızla birlikte olduğu ortaya çıkıyor. Adam şimdi yanında bu kadın ve genç kızla havaalanı binasından çıkmakta; hasta gibi değil ama ciddi bir yorgunluğu dışavuruyor.

Lise birkaç metre ötede durmuş. Yanında da Bill. Bagajları yanı başlarında, kaldırımın üstünde. Lise, "Hah, işte burada!" diyerek Bill 'i bırakıp hasta gözlü adamın yanına koşuyor. "Afedersiniz!" diyor.

Adam bir duralıyor, sonra ne yapacağını bilemeyerek geriliyor: geriye doğru iki adım atıyor ve bu adımlarla kendini kendi içine, göğsüyle omuzlarının, bacaklarıyla yüzünün içine daha çok çekmiş gibi oluyor. Tombul kadın, gözlerini soru sorarcasına Lise'e çeviriyor, genç kız ise öylece durmuş bakıyor.

Lise adama İngilizce sesleniyor. "Afedersiniz, kent merkezine kadar benimle bir limuzin paylaşmak ister misiniz, diyecektim," diyor. "Ücreti paylaşırsak taksiden daha ucuza gelir, otobüsten de daha çabuk gider, tabii."

Adam, için için korkunç bir şeyler yaşarmışçasına kaldırıma bakıyor. Tombul kadın, "Yok, sağolun, bizi karşılamaya gelecekler," diyor, hasta adamın koluna dokunarak ilerliyor. Adam, eli kolu bağlanmış da idam sehpasına götürülüyormuşcasına onu izliyor, genç kızsa boş gözlerle Lise'e baktıktan sonra onun çevresinden dolanarak yürüyüp gidiyor. Ama Lise hemen seğirtip onlara yetişerek gene adamın yanına geliyor. "Daha önce bir yerlerde tanıştığımızdan eminim," diyor. Adam hafifçe başını sallıyor; dişi ya da başı ağrıyormuş gibi.

Lise, "Arabanıza beni de alırsanız çok minnettar olurum," diyor.

Kadın, "Maalesef..." diyor ve tam o sırada şoför üniformalı bir adam yanlarına yaklaşıyor.

"İyi günler, lord hazretleri," diyor adam. "Arabayı şuraya park ettim. Yolculuğunuz iyi geçti mi?"

Ağzını ardına, kadar açmış ama hiç ses çıkarmamış olan hastalıklı adam şimdi dudaklarını sımsıkı kapatıyor.

Tombul kadın, "Hadi, yürüyün," diyor, genç kız kayıtsız bir tavırla ilerliyor.

Kadın, Lise’e dönüp tatlı sesle, “Üzgünüm, duramayız,” diyor. “Araba bekliyor, zaten yerimiz de yok. ”

“Ama bagajınız,” diye Lise arkalarından bağırıyor. “Bagajınızı unuttunuz.”

Şoför güleryüzle dönerek omuzunun üstünden, “Bagajları yok, bayan,” diyor. “Bagaj getirmez onlar, villada her şeyleri var.” Lise’e göz kırparak, şen şakrak, işinin başına dönüyor.

Üç yolcu onun ardı sıra, ileride sıra olmuş bekleyen arabalara doğru yürüyorlar, onları da havaalanından boşalan yolcular izliyor.

Lise koşarak Bill’in yanına dönüyor. Bill, “Ne işler çeviriyorsun sen?” diye soruyor.

“Tanıyorum gibi gelmişti,” diyor Lise, ağlayarak. Gözyaşları iri iri yuvarlanıyor. “Oydu sanmıştım, birisiyle buluşmam gerek.”

Bill, “Ağlama,” diyor. “Ağlamasana, herkes bakıyor. Neyin var senin? Anlamıyorum.” Bir yandan da akıl erdiremediği şeyin şaka olması gerektiğini vurgularcasına o geniş ağzı kulaklarına vararak sırıtıyor, “Anlamıyorum,” diyerek cebinden çıkardığı iki büyük boy kâğıt mendilin birini seçip kadına uzatıyor. “Kim sanmıştın onu?”

Lise gözlerini silip burnunu çekiyor. Kağıt mendili avucunun içinde tutuyor. “Tatilim için moral bozucu bir başlangıç oldu,” diyor. “O kadar emindim ki!”

Bill, “Birkaç günlüğüne ben olabilirim, eğer istersen,” diyor. “Beni tekrar görmek istemiyor musun? Gel, bir taksiye binelim, taksiye binince açılırsın. Böyle ağlarken otobüse binemezsin. Anlamıyorum, istediğin şeyi ben verebilirim sana. Bak, göreceksin.”

Biraz ileride, kaldırımda, taksi bekleyen insan kümesinin içinde evrak çantası elinde takım elbiseli genç adam duruyor. Lise kayıtsız, keyifsiz bir bakışla Bill’e bakıyor, sonra daha öteye; o keyifsiz bakışı, pembe yüzü kendine dönük duran öbür adama takılıyor. Adam, Lise’i görür görmez bavulunu alıyor ve trafiğin arasına dalıp karşı kaldırıma geçerek hızlı adımlarla uzaklaşıyor. Oysa Lise ona bakmıyor artık, sanki onu hatırlamıyor bile.

Takside Bill onu öpmeye kalkışınca Lise haşin bir sesle gülüyor. Sonra onun kendini öpmesine izin veriyor, öpüştükten sonra da, “Ee, sonra?” dercesine kaşlarını kaldırıyor.

“Ben senin tipinim,” diyor Bill.

Taksi kent merkezindeki gri taştan yapılma Hotel Tomson’un önünde duruyor. Lise, “Bunlar da ne, şu yerdekiler?” diyerek yere saçılı duran tohumları gösteriyor. Bill eğilip tohumlara bakıyor ilkin, sonra da cırcırlı çantasına.

Çantanın cırcırı birkaç santim açılmış.

“Pirinç,” diyor Bill. “Eşantiyon paketlerimden biri yırtılmış olsa gerek, çanta da tam kapanmamış.” Çantanın cırcırını çekerek, “Aldırma” diye ekliyor.

Lise’i, otelin itince açılan o dar kapısına götürüp bavulu belboya veriyor. “Saat yedide Metropole’nin lobisinde seni bekliyorum,” diyerek Lise'i yanağından öpüyor ve Lise gene kaşlarını kaldırıyor. Kapıyı itiyor, hiç arkasına bakmadan içeri giriyor.

4

Otel resepsiyonunda Lise kafası biraz karışıkmış, nerede olduğunu pek bilmiyormuş gibi duruyor. Adını söylüyor ama resepsiyon görevlisi pasaport isteyince Lise besbelli hemen anlayamıyor çünkü ilkin Danimarka dilinde sonra Fransızca olarak adama ne istediğini soruyor. Sonra İtalyanca ve İngilizceyi deniyor. Adam gülümseyerek İtalyanca ve İngilizceye cevap veriyor, iki dilde onun pasaportunu istiyor.

Lise İngilizce, “İnsan şaşırıyor,” diyerek pasaportunu uzatıyor.

“Evet” diyor adam. “Bir parçanızı evde bırakmışsınız. Bu parça - kendisi hâlâ yolda ama birkaç saat içinde buraya gelip size yetişecektir. Uçak yolculuğunda çoğu zaman böyle olur, yolcu kendinden önce buraya gelir. Odanıza bir içki ya da bir kahve yollamamı ister misiniz?”

“Yok, sağolun.” Lise dönüp belboyun peşine takılıyor, sonra gene arkasına bakıyor. “Pasaportumla işiniz ne zaman bitecek?”

“Şimdi, Hanımefendi, şimdi. Aşağı indiğiniz zaman. Dışarı çıktığınız zaman. Ne zaman isterseniz.” Adam Lise’in elbisesiyle pardösüsüne bakıyor sonra yeni gelmiş olan yolculara dönüyor. Belboy oda anahtarını elinde sallayarak beklerken Lise yeni gelenlere iyice bakabilmek için bir an duralıyor. Bir ailedir bu, ana, baba, iki oğlan, bir kız çocuk, hep bir ağızdan Almanca konuşmaktalar. Bu arada iki oğlan çocuk da Lise’i süzmeye başlamışlardır. Lise başını çeviriyor, sabırsız bir işaretle belboya asansörü gösteriyor, kendi de onun peşine düşüyor.

Odasına varınca çocuğu hemen savıyor, üstünü bile çıkarmadan yatağa uzanıp gözlerini tavana dikiyor. Birkaç dakika durup derin derin soluyor. Sonra kalkıp pardösüsünü çıkararak odayı gözden geçiriyor.

Odanın içindekiler: yeşil keten örtülü bir yatak, bir komodin, bir tuvalet masası, iki sandalye, ufak bir şifonyer. Yüksek, geniş bir pencere, burasının bir zamanlar çok daha büyük bir odayken sonradan oteli ekonomik kullanmak adına bölünüp iki, üç odaya ayrılmış olduğunu gösteriyor. İçinde bir bide, tuvalet, lavabo ve duş bulunan ufak bir banyo var. Duvarlarla gömme dolap bir zamanlar

sarımtırak bir krem rengine boyalıymış ama şimdi kirlenmiş; eskiden eşyaların durduğu yerlerde koyu izler kalmış. Lise'in bavulu portatif bir sehpanın üzerinde duruyor. Başucu lambası parşömen başlıklı, eğri bir krom ayak. Lise lambayı yakıyor. Kirli bir glob içindeki tavan lambasını da yakıyor. Işık yanıyor sonra hemencecik sönüyor; sanki bunca müşteriye hiç sızlanmadan hizmet verdikten sonra artık Lise ona fazla gelmiştir. Lise ağır adımlarla banyoya gidiyor hiç duraksamadan, bir beklentisi varmış gibi hemen su bardağına bakıyor, nitekim beklediğini buluyor: kupkuru kesilmiş iki Alka-Seltzer mide tableti: herhalde ayılmak isteyen, ne var ki sonradan bardağı suyla doldurup şifalı karışımı içmeye takati ya da belleği yetmeyen bir eski müşteri koymuştu bunları buraya.

Yatağın yanındaki ufak, dikdörtgen kutunun üzerindeki yazısız üç resim her ulustan müşteriye, hangi zille hangi hizmet görevlisinin çağrılabileceğini gösteriyor. Lise yüzünü buruşturarak inceliyor bunu, yazı okumaya daha alışık olanların çabasıyla resimlerin şifresini çözmeye çalışıyor. Birinci resimde omuzuna uzun saplı toz ponponu vurmuş, fırfırlı bir hizmetçi kadın, ikinci resimde eli tepsili bir garson, sonuncusunda da kolunda katlanmış bir giysi tutan, üniforması sık düğmeli bir adam var. Lise hizmetçiye basıyor. Kutuda bir ışık yanarak resmi aydınlatıyor. Lise yatağın üzerine oturup bekliyor. Sonra pabuçlarını çıkarıyor, birkaç dakika bekledikten sonra bol düğmeli valeye basıyor. Hizmetçi kadın gibi vale de gelmiyor. Epey bekledikten sonra çağırdığı oda servisi de gelmiyor. Lise telefonu açıyor, resepsiyon görevlisini istiyor ve şikâyetlerini sel gibi sıralayarak başucundaki zillere cevap çıkmadığından, odayı pislik içinde bulduğundan, su bardağının da son müşteriden bu yana değiştirilmemiş olduğundan, tavandaki ampulün değiştirilmesi gerektiğinden, yatak şiltesinin de, acentenin verdiği güvenceye karşın çok yumuşak çıktığından yakınıyor. Adam ona hizmetçiyi çağırmasını tavsiye ediyor.

Lise şikâyet listesini baştan başlayarak yinelemeye girişmiştir ki hizmetçi kadın, yüzünde bir soru işaretiyle sahiden de çıkageliyor. Lise almacı gürültülü bir biçimde yerine koyarak tavan lambasını gösteriyor. Hizmetçi kadın lambayı yakmaya çalışıyor, sonra durumu anladığını belirten bir baş sallamasıyla gitmeye davranıyor. Lise ilkin İngilizce, sonra Fransızca, "Bekle!" diyor ama kadın hiçbirini anlamıyor. Lise, dibine çökmüş duran tabletlerle su bardağını getiriyor. "Pis!" diyor İngilizce olarak. Hizmetçi kadın onu kırmayarak bardağı musluktan suyla doldurup uzatıyor. "Kirli!" diye Lise Fransızca bağırıyor. Kadın bunu anlıyor, "işe bak!" gibilerden gülüyor ve bu kez, elinde bardakla, çabucak kaçmayı başarıyor.

Lise dolabın kapısını geriye sürüp açıyor, içerden tahta bir elbise askısı alıp odanın ortasına tak diye fırlatıyor, sonra yatağın üstüne uzanıyor. Biraz sonra

kolundaki saate bakıyor. Biri beş geçmiş. Lise bavulunu açıyor, kısa bir sabahlık çıkartıyor. Bir de elbise alıp askıya geçirerek dolaba asıyor ama sonra gene askıdan çıkarıp katlayarak bavula koyuyor. Bu kez sünger torbasıyla terliklerini çıkarıyor, sabahlığını giyiyor, banyoya'girip kapıyı kapatıyor. Tam duş yaptığı sırada odasında sesler duyuyor, bir erkekle bir kadın sesi, bir kazıma gürültüsü. Başını kapıdan uzatıp bakınca elinde bir ampulle merdiven tutan, açık kahverengi tulum giymiş bir adamla hizmetçi kadını görüyor. Lise yatağın üzerinde duran çantasını korumak amacıyla doğru dürüst kurulanmadan sabahlığını giyerek dışarı çıkıyor. Nemli sabahlık, üstüne yapışmış durumdadır. “Su bardağı nerede?” diye hışımla soruyor. “Su istiyorum.” Hizmetçi kadın unutkanlık belirten bir jestle elini alnına götürüyor, eteğini hışırdatarak dışarı çıkıyor ve Lise’in bildiği kadarıyla bir daha geri gelmiyor. Ama Lise hemen telefon açarak bardak gereksinmesini resepsiyona bildiriyor, kendisine derhal su bardağı verilmezse oteli terk edeceğine ilişkin gözdağı veriyor.

Bu tehdidin etkileyici olmasını beklerken bavulunun içindekileri bir daha gözden geçiriyor. Karşısına yeni bir sorun çıkmış gibidir, çünkü bavuldan çıkardığı pembe koton elbiseyi önce dolaba asıyor, birkaç saniye duraksadıktan sonra gene askıdan alıp özenle katlayarak bavula yerleştiriyor. Oteli gerçekten derhal terk etmeyi tasarlıyor olabilir. Ne var ki ikinci bir hizmetçi kadının elinde iki su bardağıyla gelerek İtalyanca özür dileyip öbür hizmetçinin evine gittiğini açıklamasından sonra da Lise bavulundaki eşyaları, kafasını kurcalayan bir şey varmışçasına incelemeyi sürdürüyor ama başkaca bir şey almıyor bavuldan. Bu seferki kadın Lise’in yolda giydiği elbiseyle pardösüyü yatağın üzerinde görünce güleryüzle, hanımefendinin plaja mı gideceğini soruyor.

“Hayır,” diyor Lise.

“Siz Amerikan?” diye soruyor, kadın.

Lise, “Hayır,” diyor.

“İngiliz?”

“Hayır.” Lise arkasına dönerek bavuldaki giysileri gözden geçirmeyi sürdürüyor, kadın da gücenik bir tonda “İyi günler,” diyerek dışarı çıkıyor.

Lise, özenle yerleştirilmiş duran öteberisinin uçlarını kaldırıp bakmaktadır, ama dalgın dalgın; kafasında başka bir düşünce vardır sanki ama ne, kimbilir? Derken, sonunda bir karara varmışçasına sırtındaki sabahlığı çıkarıyor, yolda giymiş olduklarını yeni baştan giyiyor. Giyindiği zaman sabahlığını katlayıp terliklerini gene plastik terlik torbasına koyarak bavula kaldırıyor. Sünger torbasından çıkardığı şeyleri de getirip bavula yerleştiriyor.

Şimdi bavulunun iç cebinden bir broşür çıkarıyor, haritalı sayfayı açıp yatağın

üzerine seriyor. Haritayı dikkatle inceleyerek ilkin Hotel Tomson'un yerini saptıyor, sonra buradan kent merkezine giden ve kent merkezinden ayrılan çeşitli güzergâhları parmağıyla çiziyor. Ayağa kalkıp haritanın üzerine eğiliyor. Saat daha öğleden sonra iki bile olmadığı halde oda şimdiden karanlık. Lise tavan lambasını yakarak haritasını incelemeyi sürdürüyor.

Haritanın orasına burasına, tarihi binaları, müze ve anıtları belirten minicik resimler serpiştirilmiş. Biraz sonra Lise çantasından bir tükenmez alarak irice yeşil bir lekenin içindeki bir noktayı işaretliyor. Yeşil leke kentin başlıca parkıdır. Lise, haritada, "Pavyon" diye tanımlanan minik resimlerden birinin üzerine küçük bir artı işareti konduruyor. Haritayı katlayıp broşürün içine, broşürü de çantasına yerleştiriyor. Kalem, unutulmuş gibi, yatağın üzerinde kalıyor. Lise aynada kendine bakıyor, saçını düzeltiyor, sonra bavulunu kilitliyor. Bu sabah kapıcıya bırakmamış olduğu araba anahtarlarını buluyor ve gene anahtarlığa geçiriyor. Anahtar destesini çantasına atıp kitabını eline alarak dışarı çıkıyor, kapıyı kilitliyor. Neler düşündüğünü kimbilir? Kim kestirebilir?

Aşağıda, resepsiyonun önündedir. Arka duvardaki numaralı kutuların kimilerinde mektuplar, paketler, oda anahtarları duruyor ya da hiçbir şey. Kutuların üstündeki duvar saati ikiyi on iki geçtiğini göstermekte. Lise oda anahtarını tezgâha bırakıp pasaportunu istiyor; sesinin yüksekliği, karşısındaki görevlinin, ötede bir hesap makinesinin başında çalışmakta olan bir başka görevlinin ve otelin lobisinde oturmuş ya da ayakta duran birçok kimsenin ona dikkatle bakmasına neden oluyor.

Kadınlar gözlerini dikip onun sırtındakilere bakıyorlar. Gerçi onlar da Güney yazına göre, parlak renkler giymişler, ne var ki burada, bu sayfiye havasında bile Lise daha çarpıcı duruyor. Göze batan şey belki de üstünde taşıdığı renklerin kendilerinden çok bileşimleri: pardösüsündeki kırmızıyla elbisesindeki mor. Lise plastik kaplı pasaportunu görevliden geri alırken adamın, insanlığın olanca kaprisinin yükünü o narin omuzlarında taşıyormuş gibi bir duruşu var.

Günün modası olan iyice kısa etekler giymiş, uzun bacaklı iki kız gözlerini Lise'e dikmişler. Kızların anası olabilecek iki kadının gözleri de onun üzerinde. Olasıdır ki, eteğinin dizin iyice altına inmesindeki rüküşlük, o sabah ayrıldığı eski Kuzey kentinde göze bile çarpmayan görünüşüne bambaşka bir irkilticilik katıyor. Burada, Güneyde etekler daha kısa giyiliyor. Nasıl eskiden fahişeler eteklerinin normalden daha kısa olmasıyla ayırt edilebiliyorlardıysa şu anda mini etekli kızların ve hiç değilse dizleri gözüken annelerinin yanında Lise de bu dizini örten giysileriyle ne tuhaftır ki sokak orospularının sınıfındanmış gibi duruyor.

İşte böylece, yakında Interpol'ün ardına düşeceği ve kimliği saptanıncaya kadar geçen birkaç gün içinde Avrupa gazetecileri tarafından her zamanki hünerleriyle işlenecek olan izini bırakıyor.

Yüksek sesle, "Taksi istiyorum," diyor kapıda duran üniformalı çocuğa. Çocuk sokağa çıkıp bir ıslık çalıyor. Lise onu izleyerek kaldırımda duruyor. Yaşlı olduğu ancak yüzündeki bol kırışıklardan anlaşılan sarı koton elbiseli, ufak tefek, derli toplu, çevik bir kadın Lise'in peşinden geliyor. Tatlı sesle kendisinin de taksi istediğini söylüyor ve Lise'e, gelecek olan taksiyi paylaşmalarını öneriyor. Lise ne tarafa gidecektir acaba? Bu kadın Lise'in yanına öyle bir güvenle yanaşıyor ki, onda hiçbir tuhaflık bulmadığı belli. Gerçekten de, ilk bakışta anlaşılmasa da gözleri iyi görmediği, kulağı iyi işitmediği için Lise'in normal duyular üzerinde bıraktığı izlenimi bu yaşlı kadın edinemiyor.

"Ah," diyor Lise, "Ben Kent Merkezine kadar gidiyorum yalnızca. Hiçbir kesin planım yok. Plan yapmak saçmalık bence." İyice yüksek sesle gülüyor.

Kadın, Lise'in gülüşünü taksi paylaşmak önerisinin onaylanmasına yorarak, "Teşekkür ederim, Merkez bana da uygun," diyor.

Gerçekten de gelen taksiye ikisi birden binip yola koyuluyorlar. Kadın, "Burada çok kalacak mısınız?" diye soruyor.

Lise pasaportunu koltukla arkalığın arasına sokuşturup iyice iterek, "Burada güvenlikte olur," diyor.

Yaşlı kadın dönüp bu işleme bakıyor, önce biraz şaşırmış gibi duruyor ama sonra kendisi de eyleme katılıyor. Lise'in pasaportu araya iyice sokup gözden gizleyebilmesi için yer açılsın diye öne doğru kayıyor.

Lise, "İşte oldu," diye arkasına yaslanıp derin derin soluyarak pencereden dışarıya bakıyor. "Ne güzel bir gün!"

Yaşlı kadın da arkasına yaslanıyor, Lise'in benliğinden taşan güvene yaslanır gibi. "Ben pasaportumu otelde bıraktım, Resepsiyonda," diyor.

"Siz bilirsiniz," diyerek Lise hafif esinti içeri girebilsin diye pencereyi açıyor. Dudakları derin bir mutlulukla aralanarak kentin eteklerindeki bu geniş caddenin havasını içine çekiyor,

Çok geçmeden trafiğe takılıyorlar. Sürücü tam olarak nerede inmek istediklerini soruyor.

Lise, "Postanede," diyor. Yol arkadaşı da bunu onaylayarak baş sallıyor.

Lise ona dönüyor. "Ben alışveriş yapmaya gidiyorum. Tatile çıkınca ilk yaptığım şey bu olur. Önce gider, evdekilerin ufak tefek armağanlarını alırım. Böylece bu aradan çıkmış olur."

Yaşlı kadın, “Öyle ama günümüzde...” diyor, eldivenlerini dürüp okşayarak kucağına koyuyor, onlara gülümsüyor.

“Postanenin yakınında büyük bir mağaza var,” diyor Lise. “Her istediğinizi oradan alabilirsiniz.”

“Bu akşam yeğenim geliyor.”

“Ne trafik!”

Metropole Otelinin önünden geçiyorlar. Lise “Bu otelde kalan bir adam var, ondan uzak durmaya çalışıyorum,” diyor. Metropole Otelinin önünden geçiyorlar. Lise “Bu otelde kalan bir adam var, ondan uzak durmaya çalışıyorum,” diyor.

“Her şey bambaşka,” diyor yaşlı kadın.

Lise, “Elbet taştan yapılma değilim ama şimdilerde her şey bambaşka,” diyor. “Her şey değişti, inanın bana.”

Postaneye vardıklarında taksinin ücretini ödüyorlar. Şoförün o alaca derili, pütürlü, sabırsız avucuna yabancı bozuk paraları ikisi de ayrı ayrı, titizlikle, tane tane sayarak toplamı tutturuyorlar, verecekleri bahşişi de kararlaştırıp ödüyorlar. Sonra bu yabancı kentin merkezinde canları kahve ve sandviç isteyerek, öylece duruyorlar ve kendilerini bulundukları yerin konumuna alıştırmaya çalışıyorlar; trafik kavşaklarına, işlerine dalmış kent sakinlerine, turistlere: kaygılı turistler, telaşlı turistler; sonra kalabalığın arasından çevik adımlarla kendilerine geyikler gibi yol açan tasasız gençler: görünmeyen boynuzlarıyla başlarını, havayı koklamak için ta yukarılara kaldırmışlar ve bastıkları toprağı öylesine sahiplenmişler ki yere hiç bakmıyorlar. Lise başını eğiyor, yeterince gösterişli olup olmadıklarını merak edercesine elbiselerine bakıyor.

Sonra yaşlı kadını kolundan tutarak, “Gelin kahve içelim,” diyor. “Işıklardan geçeriz.”

Serüveni duyunca yüzü parlayan yaşlı kadın Lise’e uyarak kavşağa yürüyor, ışığın değişmesini bekliyorlar. Bekledikleri sırada yaşlı kadın şok geçirmiş gibi birden soluğunu içine çekip silkinerek, “Pasaportunuzu takside bıraktınız!” diyor.

“Evet, güvenlikte olsun diye bıraktım. Merak edilecek bir şey yok.”

“Ha, anladım.” Yaşlı kadın rahatlıyor, sonra Lise ve bekleyen insan sürüsüyle birlikte karşı kaldırıma geçiyor. “Adım Bayan Fiedke,” diyor. “Bay Fiedke on dört yıl önce vefat etti.”

Girdikleri barda küçük, yuvarlak bir masaya oturuyorlar, çantalarını ve Lise'in

kitabını masanın üstüne koyup dirseklerini dayıyor ve birer kahveyle domatesli jambonlu sandviçi ısmarlıyorlar. Lise kitabını, o parlak renkli kapağı, bakanın gözüne görünecek ilgilenenler için gizli bir gönderme biçiminde çantasına dayıyor. “Biz Nova Scotia’da oturuyoruz,” diyor Bayan Fiedke. “Ya siz?”

Lise bu önemsiz konuyu elinin tersiyle iterek, “Belirli bir yerde değil,” diye yanıtlıyor. “Pasaportta yazılı. Adım Lise.” Kollarını çizgili pardösüsünün yerlerinden çıkararak pardösüyü sandalyenin üzerine bırakıyor. Yaşlı kadın, “Bay Fiedke her şeyi bana bıraktı, kız kardeşine hiçbir şey kalmadı,” diyor. “Ben ölünce her şey yeğenime kalacak. Görümcemin duvarında bir sinek olup da bunu duyduğu zaman yüzü neye benziyor görmek isterdim.

Kahvelerle sandviçleri getiren garson yer açmak için kitabı kaldırıyor. Garson gittiği zaman Lise kitabı gene çantasına dayıyor. Dönüp öteki masalara bakıyor, barın önünde ayakta durmuş kahve, meyve suyu içen insanlara. “Bir arkadaşla buluşacağım ama burada değil galiba,” diyor.

“Sizi alıkoymak, geciktirmek falan istemem canım.”

“Ne münasebet, öyle bir şey yok.”

“Çok naziksiniz, bana arkadaşlık ettiniz,” diyor Bayan Fiedke. “Yabancı yerlerde insanın öyle kafası karışıyor ki! Gerçekten, çok naziksiniz.”

Lise ona bakıp ani bir tatlılıkla gülümseyerek, “Neden nazik olmayacakmışım?” diyor.

“Burada kaybolmam artık. Kahvemizi bitirdikten sonra şöyle bir etrafıma bakınır, biraz alışveriş ederim. Sizi alıkoymayayım canım.”

Lise güleryüzle, “Birlikte alışveriş edelim, Bayan Fiedke,” diyor. “Sevinirim.”

“Ne kadar naziksiniz!”

Lise, “İnsan her zaman nazik olmalı. Bu belki de son şanstır,” diyor. “İnsan her an karşıya geçerken çiğnenip ölebilir, hatta kaldırımda dururken bile, her an, bilemeyiz ki! Bu yüzden her zaman nazik olmalıyız.” Sandviçini çıtkırıldım bir edayla kesiyor, lokmayı ağzına götürüyor.

“Çok, çok güzel bir düşünce bu,” diyor Bayan Fiedke. “Yalnız aklınıza kaza falan getirmeyin. Bilseniz, trafikten ödüm kopar benim.”

“Benim de öyle. Ödüm kopar.”

“Otomobil kullanıyor musunuz?”

“Evet ama trafikten çok korkuyorum. Başka arabaların direksiyonunda hangi manyak var, bilemiyorsunuz ki!”

“Günümüzde,” diyor Bayan Fiedke.

Lise, “Buraya oldukça yakın büyük bir mağaza var,” diyor. “Gidelim mi?”

Sandviçlerini yiyip kahvelerini İçiyorlar. Sonra Lise bir gökkuşağı dondurma ısmarlıyor, Bayan Fiedke de başka bir şey istesem mi, diye düşünüp taşındıktan sonra almamaya karar veriyor.

“Ne tuhaf sesler,” diyor çevresine bakınarak. “Şu gürültüye bakın!”

“Eh, bu dili biliyorsanız.”

“Siz konuşabiliyor musunuz?”

“Biraz. Dört dil konuşabilirim ben.”

Bayan Fiedke şaşkınlık ve hayranlık belirtirken Lise utangaç bir tavırla masa üstündeki kırıntılarla oynuyor. Garson ‘gökkuşağı’ dondurmasını getiriyor. Lise kaşığını kaldırmış tam dondurmaya batıracakken Bayan Fiedke, “Dondurmanız giysinizle asorti,” diyor.

Bunu duyan Lise gülüyor; Bayan Fiedke besbelli onun böyle uzun uzun güleceğini ummamış. “Çok güzel renkler,” diyor, bir öksürük pastili sunarcasına. Lise, kaşığı elinde, parlak çizgili dondurmasının karşısında oturmuş, güldükçe gülüyor. Bayan Fiedke’nin yüzünde korku beliriyor; bardaki sesler gülen kişiye bakmak için susunca bu korku daha da artıyor. Bayan Fiedke yaşlılığının içine büzülüyor, yüzü kırış kırış kurumuş, ne yapacağını bilemeyen gözleri ta derinlere çekilmiş.

Lise birden gülmeyi keserek, “Çok komikti,” diyor.

Barın arkasındaki adam bir kargaşa olasılığına karşı masaya doğru yürümüşken duruyor, bir şeyler söylenerek geri dönüyor. Barın önünde duran birkaç genç adam Lise’i yansılayarak kah-kah-kah- bir gülme tutturuyorlarsa da barmen onları susturuyor.

Lise, “Bu elbiseyi almaya gittiğimde bana ilkin ne çıkardılar biliyor musunuz?” diye Bayan Fiedke'ye anlatıyor. “Leke tutmayan bir elbise. Düşünebiliyor musunuz? Üzerine kahve, dondurma falan damlatsanız da leke tutmayacak bir elbise. Yeni cins bir sentetik kumaş. Lekesini göstermeyen elbiseyi ben istermişim gibi!”

Heves dolu ruhu, Lise’in kahkahasını duyunca kaçtığı yerlerden yavaş yavaş dönmeye başlamış olan Bayan Fiedke elbiseye bakarak, “Leke tutmuyor ha? Tam yolculuk için!” diyor.

Lise bir yandan gökkuşağı dondurmasını kaşıklarken, “Yok, bu elbise değil,” diyor. “Başka bir elbiseydi. Ama almadım. Çok zevksiz buldum da.” Dondurmasını bitirmiştir. İki kadın gene ellerini çantalarına atıyorlar. Lise masaya bırakılmış olan iki küçük hesap fişine uzman gözlerle bakıyor. Fişlerden

birini kenara çekiyor. “Bu dondurmanınki,” diyor. “Öbürünü paylaşıyoruz.”

“Öyle bir işkence ki!” diyor Lise. “Onun nerede, ne zaman ortaya çıkacağını tam olarak bilememek.”

Bayan Fiedke’nin önü sıra, yürüyen merdivene binip mağazanın üçüncü katına çıkıyor. Büyük saate göre dördü on geçmiş; güneydeki alışveriş saatlerini ikisi de unutmuş oldukları için mağaza açılsın diye yarım saati aşkın beklemek zorunda kaldılar. Bu arada adanın çevresini dolaşarak Lise’in arkadaşını öyle bir ciddiyetle aramışlardı ki Bayan Fiedke bu konuyu ilk duyduğu zaman kapıldığı şaşkınlığı bir yerde yitirmiş, şimdi kendini bu arayışa coşkuyla adamıştı. Mağaza açılsın diye beklerken, demir parmaklıklı geniş kepenklerin önünden tekrar tekrar geçerlerken Bayan Fiedke gelip geçenlerin yüzlerini incelemeye başlamıştı.

“Bakın, bu olabilir mi, dersiniz? Çok neşeli giyinmiş, tıpkı sizin gibi.”

“Yok, bu o değil.”

“Zor doğrusu; öyle çok seçenek var ki! Peki, ya bu? Yok, şunu demek istiyorum, şu arabanın önünden geçen. Yoksa çok mu şişman?”

“Yok, o da değil.”

“Pek zor, canım, adamın tipini bilmeyince...”

En sonunda, tam kapılar açılırken mağazanın önüne geldikleri zaman Lise, “Belki de arabalıdır,” demişti.

Şimdi yukarı, tuvaletlerin bulunduğu üçüncü kata doğru çıkıyor, merdiven yukarıya doğru yürüdükçe alt katları görebiliyorlar. Bayan Fiedke, “Görünürde pek erkek yok,” diye yorum yapıyor. “Arkadaşınızı burada bulacağınızı pek sanmıyorum.”

“Ben de öyle,” diyor Lise. “Gerçi çalışanların arasında epey erkek var, öyle değil mi?”

Bayan Fiedke, “Ha, satış elemanı olabilir mi?” diye soruyor.

Lise, “Duruma bağlı,” diye yanıtlıyor.

“Günümüzde,” diyor Bayan Fiedke.

Lise tuvalette Bayan Fiedke çıksın diye beklerken durup saçını tarıyor. Elini yıkadığı lavabonun başında durmuş, kısık dudaklarla aynada kendine bakarken beyaz perçemini arkaya tarıyor ve büyük bir dikkatle tepesindeki koyu renk saçların üzerine yatırıyor. İki yanındaki lavabolarda, onun kadar dikkatli ve dalgın iki genç kadın saçlarını düzeltip makyajlarını tazelemekteler. Lise parmağının ucunu ıslatarak kaşlarını düzeltiyor. İki yanındaki kadınlar eşyalarını

toplayıp gidiyorlar. Eli kolu torbalarla yüklü, orta yaşlı bir başka kadın aceleyle içeri giriyor, tuvalet bölmelerinden birinin içine dalıyor. Bayan Fiedke'nin bölmesinin kapısı hâlâ kapalı. Lise kendine çekidüzen vermeyi bitirmiş, bekliyor. Biraz sonra Bayan Fiedke'nin kapısını vurarak, "İyi misiniz?" diyor.

Gene, "iyi misiniz?" diyor. Bir kez daha kapıya vuruyor. "Bayan Fiedke, iyi misiniz?"

Şimdi son gelen kadın gene telaşla bölmeden çıkarak lavaboya yöneliyor. Lise bir yandan Bayan Fiedke'nin kapı tokmağını sarsarken kadına, "İçerde yaşlı bir kadın kapalı kaldı, hiç sesi çıkmıyor," diyor. "Bir şey oldu, herhalde." Ve yeniden sesleniyor, "İyi misiniz, Bayan Fiedke?"

Öteki, "Kim bu kadın?" diye soruyor.

"Bilmiyorum."

"Birlikte değil misiniz?" Orta yaşlı kadın Lise'e şimdi alıcı gözle bakıyor.

Lise, "Gidip birini getireyim," diyor, kapı tokmağını bir kez daha sarsıyor. "Bayan Fiedke! Bayan Fiedke!" Kulağını kapıya dayıyor. "Ses yok," diyor. "Ses soluk yok." Lavabonun kenarında duran çantasıyla kitabını kaptığı gibi tuvaletten dışarı fırlıyor. Şimdi öteki kadın Bayan Fiedke'nin bölmesinin kapı tokmağını sarsarak içeriye kulak vermektedir.

Dışardaki ilk bölümde spor gereçleri sergilenmiş. Lise burayı hiç oyalanmadan geçiyor, yalnız bir kez duralayarak bir kayağa dokunup kaygan tahtayı okşuyor. Erkek bir satış elemanı hemen yaklaşıyorsa da Lise geçip gitmiştir bile, şimdi daha kalabalık olan Okul Giyimi bölümünde kendine yol açmaktadır. Tezgâhın üzerinde duran bir çift kırmızı kürk astarlı, küçük eldivenin başında oyalanıyor. Tezgâhın ardındaki kız hizmete hazır, beklemekte. Lise başını kaldırıp ona bakıyor. "Yeğenim için," diyor. Ama numarası aklımda yok. Ezbere almayayım, neme gerek. Teşekkür ederim." Karşı taraftaki Oyuncaklara yürüyor, burada bir süre naylondan yapılma bir köpeğin başında kalıyor. Kayışının ucundaki bir düğmeye basılınca köpek havlıyor, yürüyor, kuyruğunu sallıyor, oturuyor. Lise, Manifatura bölümünden geçerek aşağı inen yürüyen merdivenlere gidiyor, inişte geçtiği her katı gözden geçiriyorsa da hiçbir sahanlıkta durmayarak giriş katına ulaşıyor. Burada siyah beyaz desenli bir ipek eşarp satın alıyor. Bir araç gereç tezgâhındaki adam ucuz bir elektrikli karıştırıcının nasıl işlediğini göstermekte. Lise bunlardan birini satın alıyor. Tezgâhtar adam alışverişe biraz da çapkınlık katmaya kalkışınca Lise dik dik bakıyor ona. Orta yaşın başlangıcında, zayıf, saz benizli bir adam, bakışları istekli. "Tatile mi geldiniz?" diyor. "Amerikan? isveçli?" Lise, "Acelem var," diyor. Adam hatasını sineye çekerek Lise'in paketini sarıyor, parasını alıyor,

kasaya işleyip paranın üstünü uzatıyor. Lise bu kez bodruma inen geniş merdivene gidiyor. Burada cırcırlı bir plastik torba satın alıp paketlerini içine koyuyor. Müzik bölümünde duruyor ve bir pop grubunun yeni diskini dinleyenlerin arasına karışıyor. Kitabını göze batacak biçimde tutmuş, çantasıyla yeni torbasını sol kolunun bileğine asmış, kitabı, aranan bir insanın kimlik kartı gibi iki eliyle göğsüne doğru kaldırmış.

Benim oraya gelin

Birer sandviç yiyin

Ne zaman isterseniz...

Şarkı sona eriyor. Lise'in önündeki uzun, kestane saç örgülü bir kızsa ritmi hâlâ sürdürüyor, dirsekleri, blucin pantolonu ve de besbelli zihniyle, kafası yeni kesilmiş bir tavuğun kısa bir süre panik içinde çırpınışını -şimdi gıdaklamaksızın- sürdürmesi gibi. Bayan Fiedke, Lise'in arkasından çıkıp gelerek koluna dokunuyor. Lise dönüp ona gülümseyerek, "Şu geri zekâlı kıza bakın. Dansını durduramıyor," diyor.

"Bir an için uyuyakalmışım galiba," diyor Bayan Fiedke. "Fenalık falan geçirmedim. Uyuyakalmışım. Ne iyi insanlar var. Beni taksiye bindirmek istediler. Ama ne diye otele döneyim? Zavallı yeğenim bu gece saat 9'dan önce gelmeyecek nasılsa, belki daha bile geç. Bir önceki uçağı kaçırdı herhalde. Resepsiyondaki adam öyle nazikti ki, telefon edip bir sonraki uçağın saatini öğreniverdi. Ne zahmetler!"

Lise, "Bakın şuna," diye hafif sesle mırıldanıyor. "Şu kıza bakın. Yok, durun! Yeni plak koydukları zaman gene dans etmeye başlayacak."

Yeni plak çalınmaya başlayınca kız harekete geçiyor. Lise, "Siz makrobiyotiğe inanır mısınız?" diye soruyor.

"Ben bir Yehova Şahidiyim," diyor Bayan Fiedke. "Ama bu, Bay Fiedke'nin ebediyete intikalinden hemen sonraydı. Şimdi sorunum kalmadı artık. Biliyor musunuz, Bay Fiedke kız kardeşini dinine bağlı olmadığı için mirasından yoksun bıraktı. Görümcem sorgulayan bir kişiydi; öyle şeyler vardır ki sorgulanamaz. Ama şunu biliyorum ki Bay Fiedke bugün hayatta olsaydı o da Yehova Şahidi olurdu. Zaten birçok yönlerden aslında olmuştu da kendi farkında değildi."

Lise, "Makrobiyotik bir yaşam tarzıdır," diyor. "Hani şu Metropole'deki adam var ya, onu uçakta tanıdım. Kendisi makrobiyotik hareketinin Aydınlatıcı Önderlerinden biri. Yedinci Rejimi uyguluyor."

"Ay, ne hoş!" diyor Bayan Fiedke..

Lise, "Ama benim tipim değil," diyor.

Saçı örgülü kız önlerinde kendi başına dans etmektedir, birden geriye doğru adım atınca Bayan Fiedke onun yolundan çekilmek zorunda kalıyor. “Bu kız hani hippi dediklerinden mi?” diye soruyor.

“Uçakta iki tane daha vardı. Onları Önce tipim sandım ya, değillermiş. Düş kırıklığına uğradım.”

“Ama erkek arkadaşınızla yakında buluşacaksınız, değil mi? Öyle dememiş miydiniz?”

“Öyle, hem o benim tipimdir, kesin.”

“Yeğenim için bir çift terlik almam gerek. Çocuk uçağını kaçırdı.”

“İşte bu hippi,” diyerek Lise başıyla, duvara yaslanmış duran sakallı bir genci gösteriyor; gencin ayağında rengi atmış dar bir blucin pantolon, sırtında yılın bu mevsimine göre fazla olan kat kat kazaklar, püsküllü deri giysiler var.

Bayan Fiedke genci ilgiyle süzüyor sonra Lise’in kulağına, “Hermafrodit bunlar, kendi suçları değil,” diye fısıldıyor.

Genç adam, mağazanın lacivert kostümlü, iriyarı bir ajanının omuzuna dokunmasıyla dönüyor. Elini kolunu sallayarak ajanla tartışmaya girişiyor, ama bu kez de daha zayıf bir başka adam öbür omuzunda bitiyor. Karşı çıkmasına aldırış etmeden onu çıkış merdivenine doğru götürüyorlar. Bunun üzerine müzik dinleyen grubun arasında ufak bir olay patlak veriyor. Kimileri sakallı gençten yana çıkarken kimileri çıkmıyor. “Kimseye bir zararı yoktu!”, “Leş gibi kokuyordu!”, “Sen kim oluyorsun?”

Lise Televizyon bölümüne doğru yürüyor, Bayan Fiedke kaygıyla onu izliyor. Arkalarında saçı örgülü kız çevresindeki kalabalığa seslenmektedir: “Kendilerini Amerika’da sanıyor bunlar; orada bir adamın suratı hoşlarına gitmezse adamı götürüp vururlar ya!” Bir erkek sesi havlayarak karşılık veriyor: “Sakalından suratı görünmüyordu ki! Sen geldiğin yere git küçük orospu! Biz bu ülkede...”

Televizyonların sergilendiği yere gelince arkadaki kavga duyulmaz oluyor. Buradaki tezgâhtarın gösterisine ilgi göstermiş olan bir avuç insan, şu sırada onun dingin bir ırmak gibi akan konuşmasıyla Müzik bölümünde uç veren politik kargaşanın arasında kalmış, hangisini seçeceklerini bilemez gibiler. İki televizyon ekranı, biri koskocaman öbürü küçük, aynı programı göstermekte: sonuna yaklaşmış olan bir vahşi doğa belgeseli. Ekranların birinde büyük, öbüründe küçücük olan bir buffalo sürüsü saldırıya geçmiş, bu arada tipik bir final müziği olan ses iki setten de aynı tonda yükselerek onlara eşlik ediyor. Tezgâhtar büyük setin sesini kısarak şimdi sayısı ikiye inmiş olan müşterilerine hitap etmeyi sürdürürken bir yandan da geride duran Lise ile Bayan Fiedke’yi

ilgili bakışlarla izliyor.

Bayan Fiedke, “Sizin erkek arkadaşınız bu bey olabilir mi?” diye soruyor. Bu arada ekranda filme emeği geçenlerin adlarının listesi verilmekte, sonra bir liste, bir liste daha ekrana geliyor. Lise, “Ben de onu düşünüyordum,” diyor, “Saygıdeğer birine benziyor.”

“Size kalmış artık,” diyor Bayan Fiedke. “Gençsiniz, önünüzde bir yaşam var.”

Bakımlı bir kadın spiker iki ekranda birden, birinde büyük, birinde küçük, belirerek akşam haberlerini vermeye başlıyor. Önce saatin 17.00 olduğunu bildirdikten sonra bir Ortadoğu ülkesinde askeri bir darbe yapıldığını, ayrıntıların henüz bilinmediğini haber veriyor, Tezgâhtaki adam, iki müşteri adayını kendi hallerine bırakarak başını Bayan Fiedke’den yana eğiyor, ona yardım edip edemeyeceğini soruyor.

Lise ülkenin diliyle, “Hayır, sağolun,” diye yanıtlıyor. Bunun üzerine adam yakına gelerek Bayan Fiedke’ye İngilizce ısrar ediyor. “Bu hafta büyük indirim var, hanımefendi.” Lise’e sıcak bir bakışla bakıyor, hatta yaklaşıp kolunu sıkıyor. Lise, Bayan Fiedke’ye, “İş yok,” diyor. “Gidelim, saat geç oluyor.” Yaşlı kadını en dipteki Hediyelik Eşya bölümüne götürüyor. “Hiç benim tipim değil, laubaliliğe kalkıştı,” diyor. “Aradığım erkek benim nasıl bir kadın olduğumu ilk bakışta anlayacaktır, hiç kuşkunuz olmasın bundan.”

Bayan Fiedke Televizyon Bölümünden yana kızgın kızgın bakarak, “Bak şu terbiyesize!” diye söyleniyor. “Hadi, şikâyet edelim. Müdüriyet nerede?”

“Ne işe yarar?” diyor Lise, “Kanıtımız yok ki!”

“Yeğenimin terliğini başka dükkândan alalım isterseniz.”

“Yeğeninize gerçekten terlik mi alacaksınız?”

“Terlik her zaman hoş karşılanır, diye düşünüyorum. Zavallı yeğenim...oteldeki adam öyle nazik davrandı ki. Zavallı çocuk bu sabahki uçakla Kopenhag’dan gelecekti. Bekledim, bekledim. Uçağı kaçırmış olmalı. Oteldeki adam programa baktı, bu gece gelen bir uçak daha var. Unutup uykuya dalmamalıyım. Uçak on yirmide iniyor ama yeğenimin otele gelmesi on bir buçuğu, on ikiyi bulabilir, tabii.”

Lise, üzerlerinde kentin arması bulunan derin cüzdanları gözden geçirmektedir. “Bunlar iyiye benziyor,” diyor. “Yeğeninize bunlardan alın. Sizin armağanınız olduğunu ömür boyu anımsar.”

Bayan Fiedke, “Ben terlik diyorum,” diyor. “İçimden terlik geliyor, nedense. Zavallı genç çok hastalık geçirdi, bir kliniğe yollamak zorunda kaldık. Ya klinik

olacaktı, ya da öteki yer, başka seçenek vermediler bize. Durumu çok düzeldi artık, iyileşti. Ama istirahate ihtiyacı var. Doktoru, dinlenmek, dinlenmek, gene dinlenmek, diye yazmış. 42 numara giyiyor.”

Lise eline bir tirbüşon, sonra da seramik saplı bir şişe mantarı alıp oynuyor. “Terlik ona hastalığını anımsatabilir,” diyor, “neden bir plak almıyorsunuz ona, ya da bir kitap? Kaç yaşında kendisi?”

“Daha ancak yirmi dördünde. Anne tarafından almış. Başka bir dükkâna mı gitsek acaba?”

Lise, tezgâhın üstüne doğru eğilerek erkek terliklerinin nerede olduğunu soruyor. Yanıtı Bayan Fiedke için sabırla İngilizceye çeviriyor. “Ayakkabılar üçüncü katta. Geri gideceğiz, öbür mağazalar çok pahalıdır. Canlarının istediği fiyatı koyuyorlar. Broşür burasını salık veriyor çünkü fiyatları sabitmiş. ”

Yukarı çıkıyorlar, gerisingeriye, onlar yükseldikçe aşağıda kalan katlara bakarak. Terliği alıyorlar, giriş katına iniyorlar. Burada, sokak kapısının yakınında, çeşitleriyle insanı baştan çıkartan başka bir hediyelik eşya bölümü görüyorlar. Lise bir eşarp daha alıyor, parlak turuncu renkli. Bir kravat alıyor, lacivert sarı çizgili. Derken, ilerideki bir parmaklığın üzerinde başka kravatlar gözüne çarpıyor, her biri saydam plastik torbalar içinde güzelce katlanmış. Lise satın almış olduğu kravattan soğuyor. Parayı geri vermenin gerektireceği işlemlere katlanmak istemeyen kız belki bir değiş tokuş yapılabilir umuduyla Lise’i öbür kravatların sergilendiği parmaklığa götürüyor.

Lise iki kravat seçiyor, biri düz siyah, örgü koton, öbürü yeşil. Sonra gene fikrini değiştirerek, “Bu yeşil pek parlak galiba,” diyor. Kız sabrının taştığını belirtiyor. Lise de ona boyun eğmekle birlikte kızgın, “Peki, peki, iki siyah kravat verin bana,” diyor. “Her zaman işe yarar. Fiyat etiketlerini çıkartın, lütfen.”

Bayan Fiedke’nin beklemekte olduğu tezgâha dönüyor, Fiyat farkını ödeyip paketini alıyor. Bu arada iki deri cüzdana gün ışığında bakmak için kapıya yürümüş olan Bayan Fiedke geri geliyor. Onun, malı alıp tabanları yağlayanlardan biri olması olasılığına karşı peşinde dolaşmakta olan bir görevli şimdi onunla birlikte tezgâh başına dönüyor. “İkisinin de derisi çok güzel,” diyor.

Bayan Fiedke, “Yeğenimin böyle cüzdanı var sanıyorum,” diyor. Kılıflı bir kâğıt açacağı seçiyor. Lise durmuş onu seyretmektedir. “Sevgilim için neredeyse bunlardan birini alıyordum, uçak kalkmadan önce, havaalanında. Neredeyse bunun gibiydi ama tam değil.” Kâğıt açacağı pirince benzer bir metalden yapılmış, eğri hançer biçiminde. Kılıfı kabartmalı ya, Lise’in daha önce almayı

düşündüğü model gibi taşlı değil. “Terlik yeter,” diyor Lise.

Bayan Fiedke, “Çok haklısınız,” diye karşılık veriyor. “Şımartmanın da âlemi yok.” Bir anahtarlık kılıfını gözden geçiriyor, sonra kitap açacağını alıyor.

Lise, “Kitap açacağı kullandığına göre hippi değil demektir,” diyor. “Hippi olaydı mektuplarını falan parmaklarıyla açardı.”

Bayan Fiedke, “Bunu torbanıza koyabilir misiniz bir zahmet?” diye soruyor. “Terliği de..', eyvah, terlik nerede?”

Terlik paketi yok, kaybolmuş. Yaşlı kadın cüzdanları karşılaştırmak için kapıya gittiğinde paketi tezgâha bırakmış olduğunu ileri sürüyor. Besbelli biri gelip götürmüş paketi, çalmış. Herkes etrafa bakınıp paketi arayarak yazıklanıyor, ama onun kendi suçu olduğuna da işaret ediyor.

“Belki de zaten bir sürü terliği vardır,” diyor Lise. “Benim tipim midir, dersiniz?”

“Kentin ünlü yerlerini gezmeliyiz. Bu eşsiz fırsatı kaçırmayalım da harabeleri görelim.” ’

Lise, “Benim tipimse onunla tanışmak isterim,” diyor.

“Hem de tam sizin tipinizdir,” diyor Bayan Fiedke.

“İyi olduğu zamanlarında.”

“Ne yazık çok geç saatte geliyor. Erkek arkadaşımla daha önceden kararlaştırılmış bir randevum var da. Ama yeğeniniz ondan daha önce gelirse yeğeninizle tanışmak isterim. Adı ne demiştiniz?”

“Richard. Asla Dick demedik ona. Yalnızca annesi. Biz hiç demedik. Umarım uçağına yetişir de binip gelir. Eyvah o bıçak nerede?”

Lise, “Buraya koydunuz ya,” diyerek cırcırlı torbayı gösteriyor. “Merak etmeyin. Güvenlikte. Hadi, çıkalım buradan.”

Öteki müşterilerin arasına karışıp güneşli sokağa çıktıklarında Bayan Fiedke, “Umarım o uçaktan çıkar,” diyor. “İlkin annesiyle buluşmak için Barselona’ya gidip oradan buraya, benim yanıma gelmesinden söz ediliyordu. Ama ben yutmadım. Olmaz, diye kestirip attım. Barselona’ya uçmak yok, dedim. Allaha inancım bütündür benim, hem de Yehova Şahidiyim, gene de pilotları öbür dünyaya inanan ülkelerin uçaklarına dünyada güvenmem. Pilotlar öbür dünyaya inanmazsa insan daha güvenlikte olur. Duyduğuma göre İskandinav Hava Yolları bu açıdan oldukça güvenilirmiş.”

Lise, sokağa bir aşağı bir yukarı bakarak iç geçiriyor. “Çok sürmez artık. Arkadaşım yakında ortaya çıkacaktır. Ta buralara onu görmeye geldiğimi biliyor.

Çok iyi biliyor bunu. O da bir yerlerde beni bekliyor. Bunun dışında hiç plan yapmış değilim.”

Bir kadın Lise’in yanından geçerken alayla bakıp, “Karnavala gidiyor galiba!” diyerek gülüyor, gülerek uzaklaşıyor, karşısına hangi eğim çıksa akıp gidecek olan bir ırmak gibi zapt edilmez bir gülüşle.

5

“Hep aklımda,” diyor Bayan Fiedke. “Kafama takıldı, sizinle yeğenimin birbiriniz için yaratılmış olduğunuz dışında bir şey düşünemiyorum. Çok kesin inanıyorum, canım siz tam yeğenime göresiniz. Birinin onu sahiplenmesi gerek zaten, bu ortada.”

Lise, “Ancak yirmi dört yaşındaymış,” diyor, düşünceli. “Çok genç.”

Harabelerin aşağısındaki dik yokuştan inmekteler. Toprak yolda ancak kenarlarına geçmiş tahta çubuklarla belirlenen kaba saba basamaklar açılmış. Lise Bayan Fiedke’nin kolunu tutuyor, onun basamakları birer birer inmesine yardım ediyor.

“Yaşını nereden biliyorsunuz?” diye soruyor Bayan Fiedke.

“Canım, siz söylemediniz mi, yirmi dört diye?”

“Evet ama ben onu görmeyeli uzun zaman oluyor. Başka yerdeydi.”

“Belki daha bile gençtir. Dikkat, yavaş gidin.”

“Tam tersi de olabilir. İnsanlar yıllar boyu tatsız birtakım şeyler yaşarlarsa yaşlanırlar. Demin şu yukarıdaki eski tapınağın çok ilginç döşemelerine bakarken aklıma geliverdi: zavallı Richard tam sizin aradığınız erkektir belki de.”

“Eh, sizin fikriniz bu,” diyor Lise, “benim değil. Ben onu görmeden bilemem. Bana sorarsanız beklediğim adam bir köşenin ardından çıkıverecek, hemen şimdi, her an.”

“Hangi köşe?” diyerek yaşlı kadın aşağıda, basamakların dibinde uzanan sokağa bir baştan bir başa bakıyor.

“Herhangi bir köşe. Hangisi olursa.”

“Varlığını mı hissedeceksiniz onun? Öyle mi anlayacaksınız o olduğunu?”

“Hayır, varlık değil de yokluğun yokluğu aslında. Biliyorum bunu bulacağımı. Gene de hatalar yapıp duruyorum.” Lise hafiften burnunu çekerek ağlamaya başlıyor; basamaklarda duralıyorlar ve Bayan Fiedke çantasından titrek bir

pembe kâğıt mendil çıkarıyor, Lise gözlerini kurulayıp burnunu silebilsin dile. Hâlâ burnunu çekerek Lise ufalanmış kâğıt mendili yere atıyor, yola devam etmek üzere gene Bayan Fiedke'nin kolunu tutuyor. "Korkuları, çekingenlikleri yüzünden kendilerini aşırı kasıyorlar, onların sorunu bu," diyor. "Çoğunluğu korkak."

"Ha, buna ben de inanmışımdır, oldum olası," diyor Bayan Fiedke. "Erkek milleti."

Caddeye ulaşmışlardır. Alçalmış olan güneşin ışığında trafik gök gürültüsü gibi akıp geçiyor.

Lise bu ürkütücü sokağın bir sağına bir soluna bakarak, "Nereden geçiyoruz?" diyor.

"Bizimle eşit hak peşindeler," diyor Bayan Fiedke. "Ben bu yüzden Liberallere asla oy vermem ya işte. Parfüm, takılar, saçlar omuzlarda, hem de benim demek istediğim doğuştan öyle olanlar değil; demek istediğim, ellerinde olmadan yapanları bir adada toplamalı. Benim demek istediğim öbürleri. Eskiden bizi görünce ayağa kalkıp kapılar açarlardı. Şapka çıkarırlardı. Oysa bugün eşitlik istiyorlar. Ama ben diyorum ki, eğer Tanrı onların bizim ayarımızda olmasını İsteseydi görünümlerini bizden farklı yaratmazdı. Hep bir örnek giyinmek istemiyorlar artık. Bu da bize karşı çıkıştan başka bir şey değil. Bu yöntemle bırak erkek milleti, ordu bile yönetilemez. Bay Fiedke'ye saygısızlık etmek istemem, huzur içinde yatsın ama erkek milleti azıtmaya başladı. Ama Bay Fiedke her zaman erkek olarak haddini bilirdi, hakkını yememek gerek, doğrusu."

Lise, "Kavşağa gitmemiz gerek," diyerek Bayan Fiedke'yi, uzakta, bir trafik burgacının orta yerinde duran polise doğru yönlendiriyor. "Burada dünyada taksi bulamayız."

"Sırtlarında kürk paltolar, çiçekli poplin gömlekler," diyor Bayan Fiedke, sokaktaki insanlara çarpmamak için Lise'in yönlendirmesine uyup bir o yana, bir bu yana kayarak. "Biz gözümüzü dört açmazsak yakında evlere, çocuklara da el koyacaklar," diyor. "Biz onları savunmak için savaşırken, onlara bakmak için çalışırken onlar yan gelip çançan edecekler. Sırf eşit hakla da yetinmeyecekler o zaman. Bir de bakacağız, üstünlük isteyecekler, mim koyun bu sözlerime. Elmas küpelere kadar vardırmışlar işi, gazetelerde okuduğuma göre."

"Vakit geç oluyor," diyor Lise, dudakları hafif aralık, burun delikleriyle gözleri de her zamankinden biraz daha açılmış duruyor: rüzgârda koku arayan bir geyik gibi adım adım ilerliyor, bir yandan Bayan Fiedke'ye uymak için hızını azaltırken, bir yandan da belirli bir hava akımı arar gibidir, anlık bir görüntü, bir

ima.

Bayan Fiedke, “Ben seyahatteyken elmaslarımı diş macunuyla temizlerim,” diye anlatıyor. “Pahalı parçalar bizim oradaki bankada duruyor, tabii. Sigorta fiyatları çok yüksek, değil mi? Gene de insanın yanına ufak tefek birkaç parça alması gerekiyor. Bildiğimiz diş macunu ve diş fırçasıyla temizliyorum, sonra bir el havlusuyla ovuyorum. Pek güzel parlıyorlar. Kuyumculara da güven olmuyor. Taşları çıkartıp yerine sahtelerini takıyorlar.”

Lise, “Geç oluyor,” diyor. “Öyle çok yüz var ki! Nerden çıktı bütün bu yüzler?”

“Biraz kestirmem gerek ki yeğenim geldiğinde çok yorgun olmayayım. Zavallıcık. Yarın sabah Capri’ye hareket etmemiz gerekiyor. Bütün kardeş çocukları, anlıyorsunuz ya. Öyle nefis bir villa tutmuşlar ki, geçmişten de hiç söz edilmeyecek. Erkek kardeşim bunu açıkça belirtti onlara. Ben de erkek kardeşime belirtmiştim çünkü.”

Daire biçimi kavşağa gelmişlerdir, bir yan sokağa sapıyorlar. Birkaç metre ötede, köşedeki taksi durağında tek bir taksi beklemektedir. Tam onlar yaklaştıkları sırada bir başkası bu taksiyi kapıyor.

Köşede durup başka bir taksi gelsin diye beklerlerken Bayan Fiedke, “Burnuma yanık kokusu geldi,” diyor. Lise havayı kokluyor, dudakları yarı aralık, gözleri gelip geçenlerin üzerinde, yüzden yüze kayıyor. Lise hapşırıyor. Sokaktaki kalabalığa bir şey olmuş, insanlar dönüp bakınıyorlar, onlar da havayı kokluyorlar. Yakınlarda bir yerden bağrışmalar geliyor.

Birden köşede bir koşuşma oluyor. Çoğu gençlerden oluşan kalabalık bir grup hep bir ağızdan bağrışarak bir yere doğru hızla koşuyorlar; arada az sayıda, yüzleri daha hınçlı olan yetişkin adamlar ve birkaç tane de kız var. Lise ile Bayan Fiedke, itilip kakılarak birbirlerinden ayrılıyorlar. Biri, “Göz yaşartıcı bomba!” diye bağırıyor, sonra birçok kişi, “Göz yaşartıcı bomba!” diye bağırmaya başlıyor. Lise’in yakınındaki bir dükkânın kepengi takırdıyarak kapanıyor, sonra başka dükkânlar da kapanmaya başlıyorlar. Lise yere düşüyor, kabadayı görünümlü bir adam onu çekip kaldırdıktan sonra bırakıyor, koşup gidiyor.

Yuvarlak kavşağa açılan sokağın sonuna gelmezden hemen önce kalabalık duruyor. Gri üniformalı bir grup polis düzenli biçimde onların üzerine doğru koşuyor, ellerinde göz yaşartıcı bombalar var, gaz maskeleri de hazır. Kavşakta trafik durmuş. Lise çevresindekilerle birlikte yalpalayarak bir garaja giriyor. Bu arada garajdaki tulumlu işçiler arabaların arkasına sinmişler, kimileri de, onarılmak için yukarıya kaldırılmış bir arabanın altına sığınmış.

Lise, yanındakileri itip kakarak garajın dibindeki karanlık bir köşeye ulaşıyor. Burada kötü çarpılmış kırmızı bir Mini-Morris daha büyükçe bir arabanın arkasına park edilmiş durmakta. Lise kapıya, kilitli olduğunu düşünerek var gücüyle asılıyor. Kapı öyle kolay açılıyor ki Lise geriye doğru savruluyor, dengesini yeniden bulur bulmaz içeri giriyor, kapıyı kilitliyor, başını dizlerinin arasına sokarak derin derin solumaya başlıyor, belli belirsiz göz yaşartıcı gazla karışmış benzin kokusunu içine çekiyor. Gösteriyi yapanlar garajda biraraya gelip diziliyorlar, az sonra da polis tarafından bulunup dışarıya çıkartılıyorlar. Çıkışları, bağırışlarının dışında oldukça olaysız gerçekleşiyor.

Lise elinde çantası ve torbasıyla arabadan çıkıyor, giysilerinin ne durumda olduğuna bakıyor. Garajda çalışanlar olay üstüne yüksek sesle yorum yapmaktalar. İçlerinden biri elini karnına bastırmış zehirlendiğini ileri sürüyor, göz yaşartıcı gazın verdiği kalıcı zarardan ötürü polisi mahkemeye vereceğine yemin ediyor. Bir başkası eliyle boğazını tutmuş, hırıltılı bir sesle, soluyamadığını söylüyor. Öbürleri öğrencilere sövüyor, onların bu dayanışma eylemlerine kendilerinin ihtiyaçları olmadığını, anadillerinin o yakası açılmadık, renkli, alaylı küfürleriyle belirtiyorlar. Lise topallayarak ortaya çıkınca susuyorlar. Altı kişiler. İçlerinden biri genç bir çırak, öbürü de tulum giymemiş olan, beyaz gömlek-pantolonlu, orta yaşlı, irikıyım bir adam, üzerinde kesin bir mal sahibi havası var. Bu boylu poslu adam Lise'de biraz önce garajının atlattığı belanın gözle görülür bir kalıntısını bulmuş olmalı ki ona dönüyor ve öfkeden köpürerek hıncını ondan alıyor. Gelmiş olduğu kerhaneye geri dönmesini salık veriyor ona, dedesinin on kez boynuzlanmış olduğunu, onun da bir mezbelelikte peydahlanıp bir başka mezbelelikte doğduğunu hatırlatıyor; bu anafikri daha başka benzetmelerle süsledikten sonra, en sonunda, onu öğrenci olmakla suçluyor.

Lise, adeta büyülenmiş, orada duruyor; bu öfke taşkınlığında nerdeyse bir avuntu buluyormuş gibi bir ifadesi var; artık bu yoldan kendi gerginliğini giderdiği için mi, yoksa başka bir nedenle mi belli değil. Gelgelelim eliyle gözlerini örtüyor ve ülkenin diliyle, "Ah, lütfen, lütfen, ben basit bir turistim," diyor. "New Jersey'nin Iowa kentinden bir öğretmenim, hem de ayağımı incittim." Elini indiriyor, pardösüsünün üzerindeki uzun, siyah yağ lekesine bakıyor. "Şu sırtımdakilere bakın," diyor Lise, "yeni giysilerim bunlar. Zaten en iyisi bu dünyaya hiç gelmemek. Keşke anamla babam doğum kontrolü uygulasalarmış! Keşke şu ünlü hap o zaman icat edilmiş olsaymış! Midem bulanıyor benim, çok fenayım."

Garajdaki adamların hepsi bu sözlerden etkileniyorlar. Kimilerinin neşelendiği gözle görülüyor. Patron kollarını kaldırıp bir o yana, bir bu yana, dönüyor,

adamların hepsini kendi zor durumuna tanıklık etmeye çağırıyor. “Üzgünüm, hanımefendi üzgünüm, nereden bilebilirdim? Kusura bakmayın ama öğrencilerden biri sandım sizi. Öğrenciler başımıza çok dert açıyor da. Çok özür dilerim, hanımefendi. Sizin için yapabileceğimiz bir şey var mıydı? İlkyardımı çağırayım. Gelin, şöyle benim odama oturun, hanımefendi, buyrun, oturun. Dışardaki trafiği görüyorsunuz ya, bu trafiğin arasında nasıl ambulans çağırayım? Oturun, hanımefendi.” Lise’i pencereli, ufacık bir bölmeye alarak küçük, eğimli yazıhanenin yanındaki tek sandalyeye oturtuyor, sonra gürleyerek adamlara işlerinin başına dönmelerini buyuruyor.

“Ah, lütfen kimseyi çağırmayın,” diyor Lise. “Bir taksi bulup otelime dönebilirsem bana yeter.”

“Taksi mi? Şu trafiğe baksanıza siz!”

Garajın girişindeki kemerin önünde hiç kıpırdamayan araçlardan oluşan yoğun bir kütle var.

Patron sürekli yolun iki ucuna bakmaya gidiyor, sonra gene Lise’in yanına dönüyor. Lise'in pardösüsünü temizlemek için benzin ve bez istiyor. Bu işe uygun temizlikte bir bez bulunamadığı için, adam küçük ofisin kapısının arkasında asılan ceketinin göğüs cebinden aldığı büyük, beyaz bir mendili kullanıyor. Lise yağ lekeli pardösüsünü çıkartıyor: Adam benzine batırdığı mendiliyle lekeyi ovup büsbütün yayadursun, Lise pabuçlarını çıkarıp ayaklarını ovuşturuyor. Bir ayağını yazıhanenin üstüne dayayıp ovuyor. “Yalnızca ezilmiş, burkulmuş değil,” diyor. “Şansım varmış. Siz evli misiniz?”

İriyarı adam, “Evet, hanımefendi, evliyim,” diyor. Hevesle yürütmekte olduğu işi yarıda keserek Lise’e yepyeni, ölçen biçen, hem de sakıngan gözlerle bakıyor. “Üç çocuk,” diyor, “İki oğlan bir kız.” Bölmeden dışarı, çeşitli işlerin başında olan adamlarına bakıyor, bir-iki tanesi Lise’in yazıhaneye dayalı ayağından yana hızlı birer bakış fırlatmakla birlikte patronlarının yaydığı telepatik sıkıntı sinyallerinin farkındaymış gibi görünmüyorlar.

İri yarı adam, “Ya siz?” diye Lise’e soruyor. “Siz evli misiniz?”

“Dulum ben,” diyor Lise. “Ve bir entelektüelim. Tüm üyeleri entelektüel olan bir aileden geliyorum. Çocuğumuz olmadı. Eşim de bir entelektüeldi, bir araba kazasında yaşamını yitirdi. Kötü bir sürücüydü zaten. Bir hipokondriyaktı, yani yeryüzündeki bütün hastalıkların kendisinde bulunduğuna inanırdı.”

Adam, “Bu leke,” diyor, “pardösünüzü kuru temizlemeye gönderirseniz çıkacak.” Pardösüyü Lise giyebilsin diye özenle kaldırıp tutuyor: bu tutuşta bir yandan da onun -bu eski tarz vamp kadının- dükkândan çıkıp gitmesini istediğini belirten bir anlam var; gözleri kararsız bir ifadeyle dört bir yanda fıldır fıldır

dolaşmakta.

Lise ayağını indirip kalkıyor, ayakkabılarını giyiyor, elbisesinin eteğini düzelterek, “Renkler hoşunuza gitti mi?” diye soruyor.

“Harika,” diyor adam, bu ailesi entelektüel, görünümü tutarsız, dertli ve kibar yabancı kadının karşısında özgüveni gözle görülür biçimde eksilmektedir.

Lise, “Trafik akmaya başladı,” diyor. “Ben bir taksiye ya da otobüse binip gitmeliyim. Geç oluyor.” Pratik, kararlı bir tutumla pardösüsünü giyiyor.

“Nerede kalıyorsunuz, hanımefendi?”

“Hilton’da,” diyor Lise.

Adam umarsız, peşin peşin bir suçluluk ifadesiyle çevresine bakınıyor. En yakınındaki işçiye, “Arabayla götürüvereyim bari,” diyor. İşçi karşılık vermiyor, yalnızca izin vermenin ona düşmediğini belirterek elini sallıyor.

Garaj sahibi hâlâ duraksamakta; Lise’se, onun dediklerini duymamışcasına eşyalarını toplayarak elini uzatıp, “Hoşça kalın,” diyor. “Yardımınıza çok teşekkürler.” Öbür adamlara da, “Hoşça kalın, çok teşekkürler!” diye sesleniyor.

İri cüsseli adam onun elini alıp sımsıkı tutuyor; sanki bu tutuş, karşısındaki bu hiç beklenmedik, egzotik, entelektüel gene de besbelli elde edilebilir hâzineyi kaçırmamak konusunda verilmiş sessiz bir karardır. Adam Lise’in elini sımsıkı tutuyor, ne de olsa enayi olmadığını kanıtlarcasına’ “Hanımefendi, ben sizi arabayla otelinize götürüyorum. Bu kargaşada tek başınıza çıkıp gitmenize izin veremem. Bu saatlerde otobüse binmek hayal. Taksi, imkânsız. Hep o öğrenciler, onların yüzünden!” Sert bir sesle çırağa arabasını getirmesini buyuruyor. Çocuk kahverengi bir Volkswagen’in yanına gidiyor. Patronu, “Fiat’ı!” diye böğürüyor. Bunun üzerine çırak tozlu, krem rengi bir Fiat 125'in yanına gidiyor, ön camın dışından bir toz bezi geçiriyor, arabaya biniyor, anarampaya doğru manevra yapmaya başlıyor.

Lise elini çekerek öneriye karşı çıkıyor. “Şey, benim birine sözüm var. Geç bile kaldım. Üzgünüm ama nazik önerinizi kabul edemeyeceğim.” Dışarıda çok ağır kıpırdayan trafiğe, otobüs duraklarındaki kuyruklara bakarak ekliyor: “Yürüyeceğim artık. Nasılsa yolu biliyorum.”

“Hanımefendi,” diyor adam. “İtiraz yok. Şereftir benim için.” Ve Lise’i arabaya doğru çekiyor. Çırak çocuk şimdi kapıyı Lise’in binmesi için açmış.

Lise, “Sizi tanımıyorum bile,” diyor.

Adam, “Ben Carlo,” diye yanıtlayarak onu usulca içeri doğru itip kapıyı kapatıyor. Ağzı kulaklarına varmış olan çırağı her anlama çekilebilecek bir biçimde iteleyerek arabayı yavaş yavaş sokağa doğru sürüyor, yavaş ve dikkatli,

trafiğin içinde bir aralık bulup sokuluyor, bir süre arkadaki arabaların yolunu kapadıktan sonra sonunda akışa katılıyor.

İriyarı Carlo'nun arabası trafiğin içinde kâh emekleyip kâh ileri doğru fırlayadursun hava da kararmakta. Carlo bir yandan karmaşa yarattıkları için öğrencilerle polisleri lanetlemektedir. Bir ara sıkışıklıktan kurtuldukları zaman, "Karım, galiba kötü yolda," diyor. "Telefonda konuştuğunu duydum. Beni evde yok sanıyordu. Duydum."

Lise, "Şunu anlamanız gerek," diyor, "Konuşan kişi sizin dinlediğinizden habersizse söylediği sözler kulağınıza olduğundan daha ciddi anlamlarla yüklenmiş olarak gelecektir. Konuşanın gerçekte söylemek istediğinden çok daha kötü anlamlara çekilir böyle sözler."

Carlo, "Bu gerçekten kötüydü," diye söyleniyor. "Başka bir erkek, ikinci kuşaktan kardeş çocuğu oluyorlar. O gece kıyametleri kopardım, inanın bana. Gene de karım inkâr etti. Nasıl inkâr edebilir? Kulaklarımla duydum."

Lise, "Eğer bana karşı beslediğiniz birtakım niyetleri bu yoldan haklı göstermeye çalışıyorsanız yanılıyorsunuz," diyor. "İsterseniz burada bırakın beni. Yoksa gelip Hilton'da bana içecek bir şey ısmarlayabilirsiniz ama sonra gideceksiniz. Alkolsüz bir şey. Alkol kullanmıyorum. Hem de bir randevum var, geç bile kaldım."

Carlo, "Kentin az dışına çıkalım." diyor. "Bildiğim bir yer var. Fiat'ı aldım, gördün ya, ön koltuk arkaya yaslanır. Rahat edersin."

"Derhal dur," diyor Lise. "Yoksa başımı pencereden çıkarıp imdat diye bağırırım. Seninle seks yapmak istemiyorum. Seks düşkünü değilim ben. İlgimi daha çok çeken başka konular var. Zaten şu sırada kafamı kurcalayan bir şey var, hemen yapılması gerekiyor. Derhal dur, dedim sana." Direksiyonu kavrıyor, kaldırıma doğru çevirmeye çalışıyor.

Adam Lise'in saldırısıyla yalpalamış olan arabanın denetimini yeniden eline geçirerek, "Peki, peki," diyor. "Peki. Hilton'a götürüyorum seni."

Lise, "Hilton yoluna benzetemedim bunu," diyor. İlerideki trafik lambaları kırmızı yanıyor ama iki yanına evler dizilmiş olan bu karanlık, geniş caddede pek az trafik olduğu için adam tehlikeyi göze alıp gaza basıyor. Lise başını pencereden uzatarak imdat diye bağırıyor.

Carlo, en sonunda bir yan yolda duruyor. İki küçük villanın ışıkları görünüyor, bunların ötesinde yol bir dizi taş yığınından ibaret. Carlo ezici bir güçle Lise'i kucaklayıp öpüyor; Lise onu tekmeliyor, itmeye çalışıyor ve gurultu gibi çıkan seslerle isyan ediyor. Carlo soluk almak için durduğu zaman, "Şimdi koltuğu

arkaya indirip bu işi doğru dürüst yapıyoruz,” diyor. Gelgeldim Lise arabadan aşağı atlamıştır bile. Ağzını silip, “Polis! Polis çağırın!” diye bağırarak evlerden birinin bahçe kapısına doğru koşmaktadır. İrikıyım Carlo kapıda ona yetişiyor.

“Sus!” diyor, “Sus da arabaya bin. Lütfen. Götüreceğim seni. Söz. Üzgünüm, hanımefendi, size bir zararım dokunmadı ki, öyle değil mi? Alt yanı bir öpücük. Ne çıkar ki bir öpücükten?”

Lise koşarak arabanın sol kapısına yapışıyor. Carlo arkadan, “öbür kapı!” diye bağırırken o arabaya bindiği gibi marşa basıp hızla gerileyerek ara yoldan çıkıyor. Tam zamanında eğilip öbür kapıyı kilitleyerek Carlo’nun binmesini önlüyor. “Tipim değilsin zaten!” diye tiz sesle haykırıyor. Onun şimdi saldırmış olduğu arka kapıyı açmasına fırsat bırakmadan, çabucak arabayı sürüyor. Başını arkaya çevirerek, “Bunu polise bildirirsen ben de her şeyi anlatır, seni ailene rezil ederim,” diye bağırıyor. Sonra adamı geride bırakıp caddeye çıkıyor.

Arabayı ustalıkla kullanıp trafik ışıklarında durmaya dikkat ederek yol alıyor. Işıklar değişsin diye beklerken usulca bir şarkı tutturuyor:

İnki pinki vinki vong

Patatesin nasıl pişsin?

Tavada bol salçalı.

Yamyamlar Kralının,

Tam ağzına layık!

Cırcırlı torbası yerde duruyor. Lise ışıkların değişmesini beklerken torbayı koltuğun üstüne çekiyor, açıp değişik biçimli paketlere hoşnutlukla bakıyor, sanki bunlar verimli bir günün emeğini simgelemektedirler. Biraz sonra trafiğin daha yoğun olduğu bir dört yol ağzına geliyor. Nöbette bir polis var. Lise onun işareti üzerine kavşağı geçerken eğilip Hilton’un yolunu soruyor.

Genç bir polis bu, yolu anlatmak için eğiliyor.

“Tabancanız var mı?” diye soruyor Lise. Polisin yüzünde bir şaşkınlık beliriyor ve daha o soruyu yanıtlayamadan Lise ekliyor: “Çünkü tabancanız varsa beni vurabilirsiniz.”

Polis hâlâ söyleyecek söz ararken Lise gaza basıp ileriyor; aynada polisin arabanın ardından baktığını görüyor: belki de numarayı almakta. Polis gerçekten de numarayı almaktadır, öyle ki ertesi gün öğleden sonra cesedi gösterdikleri zaman, “Evet, o,” diyecektir. “Yüzünü tanıyorum. Bana, ‘Tabancanız varsa beni vurabilirsiniz,’ demişti. “Bu da, arabanın onun arabası olduğu anlaşılınca Carlo’nun özel yaşamında sayısız karışıklıklara neden olacak, polis onu altı saat sorguya çektikten sonra salıverecektir. Bundan başka Carlo’nun bir fotoğrafıyla,

(bu arada ayrıca kendi başına renkli bir basın toplantısı gerçekleştiren) genç çırağının fotoğrafı ülkenin bütün gazetelerine geçecektir.

Ama şimdi, Hilton Otelinde, Lise'in arabası tam araba yolunun girişinde trafiğe takılıyor. Önünde bir dizi araba var, onların ötesinde de bir grup polis. Girişin öbür yanındaki park yerinde iki polis arabası göze çarpıyor. Araba yolunun geri kalan yanını dört tane çok büyük limuzin işgal etmiş; her birinin yanı başında üniformalı bir şoför beklemekte.

Polisler otel kapısının iki yanında toplanıyor, parlak ışıklar yüzlerini aydınlatıyor. Tam o sırada kapıdan çıkan ve ikiz gibi birbirine benzeyen siyah elbiseli, kabarık taranmış siyah saçlı iki kadın merdivenden aşağı iniyorlar. Arkalarından, başında kefiyesi ve maşlahıyla şeyhlere benzeyen, önemli görünüşlü bir Arap geliyor, yüzü buruşuk, gözleri parıl parıl. Yerin üç beş santim üzerinden kayıyormuşcasına akıcı adımlarla basamaklardan iniyor; iki yanında ondan daha ufak, resmi giyimli, gözlüklü, esmer iki adam var. Siyah elbiseli iki kadın saygılı bir tavırla geri duruyorlar, maşlahlı adam ilk limuzine yaklaşıyor, yanındaki adamlar da geriliyorlar ve adam limuzinin derinliklerinde kayboluyor. Şimdi de merdivenden yüzlerinin alt kısmı peçeli, başları örtülerle sarılı, siyahlar giymiş iki kadın iniyor. Arkalarından iki erkek uşak görünüyor, kollarını kaldırmış, havada birçok saydam plastik kılıflı, askılı giysi tutuyorlar. Hep çifter çifter olmak üzere heyetin diğer üyeleri de. Her çift öylesine uygun adım yürüyor ki tek bir ruhu paylaşıyorlarmış ya da bir Verdi operasının korosunda ezbere bildikleri rollerini oynuyorlarmış gibi. Kırmızı feslerinin dışında Batıklar gibi giyinmiş olan iki adam limuzinlerden birine binerken Lise de arabasından inerek seyircilerin arasına karışıyor. Alayın sonunu buruşuk gri pantolonlu, beyazımtırak gömlekli, hırpani iki genç Arap getiriyor; ikisinin elinde de portakal dolu kocaman birer sepet var ve her sepetteki portakalların arasına, buz kovasında şampanya şişesi gibi verev duran, dev boyda bir termos yerleştirilmiş.

Yol tıkanınca arabalarından, taksilerinden inmiş olan ve Lise'in yakınında duran bir grup insan bu olayı konuşmaktalar: "Burada, tatilini geçiriyormuş. Televizyonda gördüm. Ülkesinde darbe olmuş, o da dönüyormuş." — "Neden dönsün ki?" — "Yok, dönmez artık, inanın, dünyada dönmez." — "Hangi ülke bu?" Umarım bize bir etkisi olmaz. En son darbede hisselerim öylesine değer kaybetti ki az daha iflasın eşiğine geliyordum. Yatırım fonları bile..."

Polisler, kendi arabalarına dönüyorlar ve alay onların eşliğinde tantanayla uzaklaşıyor.

Lise, Carlo'nun arabasına atlıyor ve arabayı elinden geldiğince çabucak, park yerine sürüyor. Anahtarları alıp orada bırakıyor arabayı. Sonra koşar adım otele

dalıyor, kapıcının kızgın bakışları karşısında. Adam besbelli onun acelesine, giysilerine, pardösüsünün üzerindeki isli lekeden ve üstünün başının perişan görünümünden rahatsız olmuştur ve içindeki kompüter sistemiyle ona “para harcayıcılar” grafiğinde alçak puan vermiştir.

Lise dosdoğru hanımlar tuvaletine gidiyor, orada üstüne başına mümkün mertebe çekidüzen verdikten sonra yumuşak ışıklarla aydınlatılmış olan dinleme odasında rahat bir koltuğa oturup cırcırlı torbasını yanındaki sehpaya koyarak içindeki paketleri birer birer gözden geçiriyor. Karıştırıcının paketini dıştan eliyle yokladıktan sonra gene torbaya koyuyor. Kravatların yumuşak paketini de açmıyor. Torbanın içinde aradığı bir şeyi bulamaz gibidir. Sonunda çantasından rujunu çıkararak yumuşak paketin üzerine, ‘Babama’ diye yazıyor. Ağzı kapanmamış bir kâğıt poşet var; bunun içine bakıyor: turuncu eşarp. Lise bunu gene yerine koyduktan sonra siyahlı beyazlı eşarbın poşetini açıyor. Poşeti katlayıp yerine koyuyor, üzerine rujuyla, ‘Olga’ diye yazıyor büyük harflerle. Eline geçen başka bir paketin ne olduğunu anlayamamış gibidir. Bir an gözlerini kısarak elleriyle paketi evirip çeviriyor, sonra açıyor. Paketin içinde Bayan Fiedke’nin mağazada yitirdiği erkek terlikleri var; yanlışlıkla Lise’in torbasına koymuş besbelli. Lise terlikleri gene sarıp torbaya yerleştiriyor. En sonunda karton kapaklı kitabıyla birlikte diktörtgen bir paket çıkarıp açıyor. Hançer biçimi kâğıt açacağının, bulunduğu bir kutu, bu da Bayan Fiedke’ye ait.

Lise rujunu ağır ağır çantasına koyuyor, kâğıt açacağının kutusuyla kitabı yanındaki sehpanın üzerine yerleştirip torbasını yere bırakıyor, sonra çantasının içindekileri gözden geçirmeye girişiyor. Para, haritalı turistik kitapçık, o sabah yanında getirdiği altı anahtar, Carlo’ nun arabasının anahtarları, ruj, tarak, pudriyer, uçak bileti. Dudakları yarı aralık, gevşek bir tavırla arkasına yaslanıyor ya, rahat olmadığı gözlerinin apaçık durmasından belli. Çantanın içindekileri bir daha gözden geçiriyor. Kâğıt paralar için bir portföy, bir de bozuk para çantası. Lise öyle apansız toparlanıyor ki lavaboların köşesinde boş oturmakta olan bakıcı kadın irkilerek yerinden fırlıyor. Lise eşyalarını toparlıyor. Kâğıt açacağını torbaya dikkatle yerleştirdikten sonra cırcırı çekiyor. Çantasını da yeniden düzenlemiş, yalnız yanında getirdiği altı anahtarlık deste dışında. Kitabını eline alıyor, anahtar destesini çat diye, tuvalet bakıcısının para tabağına bırakıyor. “Bunlar bana gerekmeyecek artık,” diyor. Sonra, saçı taranıp yüzü temizlenmiş olarak, cırcırlı torbası, kitabı ve çantasıyla dışarı yürüyüp otel lobisine gidiyor. Resepsiyonun üzerindeki duvar saati dokuz otuz beşi göstermekte. Lise bara yöneliyor, burada durup çevresine bakınıyor. Masaların çoğunda çene çalan gruplar var. Lise, kenarda boş bir masaya oturup viski söylüyor ve garsona acele etmesini buyuruyor. “Trene yetişeceğim.” İçkisinin

yanı sıra küçük bir sürahi suyla bir kâse yerfıstığı geliyor. Lise, viskinin üzerine su boca ediyor, bardağından ufak bir yudum alıp bütün fıstıkları yiyor. Bir ufak yudum daha aldıktan sonra bardağını hemen hemen dolu biçimde bırakıp garsona el ederek hesabı istiyor. Bu pahalı yiyeceğin bedelini çantasından aldığı bir banknotla ödeyip garsona, üstü kalsın, diyerek büyük bir bahşiş bırakıyor. Garson bunu inanmazlık karışmış bir zarafetle kabul ediyor ve Lise'in bardan çıkışını seyrediyor. Ertesi gün polise o da kendi küçük öyküsünü anlatacaktır. Yaşamına kendi iradesi dışında giren bu olayın etkisiyle hâlâ titremekte olan tuvalet bakıcısı gibi.

Lise otelin lobisinde ansızın durarak gülümsüyor. Sonra daha fazla duraksamadan karşıdaki oturma grubuna ilerliyor; koltukların yalnızca bir tanesinde oturan var. Maraz görünüşlü bir adam. Üniformalı bir şoför saygıyla eğilmiş onun dediği bir şeyi dinlemekte. Tam Lise yaklaştığı sırada adamın elini şöyle bir sallamasıyla şoför dönüp gitmeye davranıyor.

“Hah, buradaymışsınız!” diyor Lise. “Bütün gün sizi aradım. Nerelere kayboldunuz?”

Adam ona bakmak için kıpırdıyor. “Jenner birşeyler yemeye gitti. Sonra villaya dönüyoruz. Tam bir sıkıntı doğrusu, buralara kadar gelmek. Jenner’e söyle, yarım saati var. Yola çıkmalıyız.”

Lise, “Nerdeyse döner,” diyor. “Anımsamıyor musunuz, uçakta tanıştık.”

“Şu şeyh var ya. Ülkesinde birtakım alçaklar, yokluğundan yararlanarak iktidara el koymuşlar. Adamcağız tahtını kaybetmiş durumda, ya da her neyin üstünde oturuyorsa onu işte. Okulda beraberdik. Bana telefon edecek ne vardı sanki? Tuttu telefon etti. Telefonda, yani. Beni ta buralara kadar çağırıyor, kalkıp bunca yol gelmemden sonra da, villaya gelemem, diyor, neymiş efendim, hükümet darbesi olmuş!”

“Ben sizi villaya götürürüm,” diyor Lise. “Hadi gelin, arabayla gidelim. Dışarda arabam var.”

Adam, “Şeyhi son görüşüm ’38 yılındaydı,” diyor. “Benimle safariye çıkmıştı. Berbat bir avcıydı, büyük oyun hakkında birşeyler biliyorsanız eğer. Leşi bekleyeceksiniz. Leş derler işte. Hayvan kendi avını öldürür, leşini çalıların arasına sürükler. Sen de bu izleri sürersin. Hayvanın leşi nereye bıraktığını öğrendin mi işin iştir. Salak hayvan ertesi gün leşi yemeye gelir, çürüdükçe sever çünkü. O zaman da ancak birkaç saniyen vardır. Sen buradasın, orada başka birisi var, şurada bir üçüncüsü. Buradan ateş edemezsin, bilmem anlatabiliyor muyum, çünkü orada başka bir avcı vardır, onu vurmak istemezsin elbet. Ya buradan ya da şuradan ateş etmek zorundasın. İşte bu Şeyh. Yıllardır tanırım

kendisini, okulda beraberdik, salak, dört buçuk metreden ateş etti, bir buçuk metreyle ıskaladı.

Gözleri tam karşıya dikilmiş, dudakları titriyor.

Lise, “Benim tipim değilmişsiniz siz,” diyor. “Tipimsiniz sanmıştım ama nasıl da yanılmışım!”

“Ne dediniz? Bir içki alır mıydınız? Jenner nerede?”

Lise çantalarının saplarını toparlıyor, kitabını eline alıp adama bakıyor, adam saydammış gibi ötelere uzanan bakışlarla, daha şimdiden uzak bir hatıraya bakarcasına; vedalaşmadan, daha doğrusu çok eskiden vedalaşmışcasına ayrılıyor ondan.

Girişte birkaç kişinin yanından sıyrılıp geçiyor. Bu insanlar ona, gün boyu karşılaştığı herkes gibi kayıtsız bir merakla bakıyorlar. Çoğunluğu turist, bir sürü olağandışı görüntü arasında bir yenisi onların ilgisini pek fazla çekemiyor. Lise dışarı çıkınca park yerine, Carlo’nun arabasını bıraktığı köşeye gidiyorsa da arabayı bulamıyor.

Kapıcıya yaklaşıyor. “Arabamı kaybettim. Fiat 125. Bir Fiat’a binip giden biri gözünüze ilişti mi?”

“Hanımefendi; buraya saatte yirmi tane Fiat girer çıkar.”

“Ama park edeli bir saat bile olmadı daha. Krem renkli bir Fiat, biraz kirli, yoldan geliyorum da.”

Kapıcı park yeri bekçisini bulmaya bir komi yolluyor; biraz sonra bekçi geliyor. Daha kârlı bir müşteriyle yaptığı sohbeti kesmek zorunda kaldığı için canı sıkkındır. Krem renkli bir Fiat’ın iriyarı, şişko bir adam tarafından alınıp götürüldüğünü, kendisinin de bu adamı arabanın sahibi sandığını açıklıyor.

Lise, “Yedek anahtarı varmış demek,” diyor.

Kapıcı, “Bu hanımefendinin arabayı getirdiğini görmemiş miydin?” diye soruyor.

“Yoo, görmedim,” diyor bekçi. “Krallarla, polislerle uğraşıyordum, sen de biliyorsun. Hem zaten bu hanımefendi bana bir şey demedi ki, arabasına göz kulak olayım diye.”

Lise çantasını açarak, “Şey, bahşişini sonradan verecektim ama şimdi vereyim bari,” diyor ve ona Carlo’nun arabasının anahtarlarını uzatıyor.

Kapıcı, “Bakın, hanımefendi, arabanızın sorumluluğunu biz yüklenemeyiz,” diyor. “Resepsiyondaki görevliye giderseniz polise telefon edebilir. Otelde mi kalıyorsunuz?”

“Hayır. Bir taksi bulun bana.”

Park bekçisi, “Ehliyetiniz yanınızda mı?” diye soruyor.

“Defol,” diyor Lise. “Tipim değilsin.” Adam öfkeden patlayacak gibidir. Yarınki tanıklardan biri daha.

Kapıcı bu arada yeni gelen binlerinin taksiden inmesine yardım etmektedir. Lise taksi şoförüne sesleniyor, adam başını eğerek ona gelmesini işaret ediyor.

Müşteriler iner inmez Lise taksiye atlıyor.

Park yeri bekçisi, “Sahiden sizin arabanız mıydı, hanımefendi?” diye bağırıyor.

Lise Carlo’nun anahtarlarını pencereden yola fırlatıyor ve gözyaşları yanaklarından aşağı süzülerek taksiye Hotel Metropole’ye çekmesini söylüyor.

Sürücü, “Bir şey mi var, hanımefendi?” diye soruyor.

Lise ağlamakta: “Geç oluyor, hem de çok geç oluyor”

“Daha hızlı gidemem ki, hanımefendi. Şu trafiğe bakın.”

“Erkek arkadaşımı bulamıyorum. Nereye gittiğini bilmiyorum.”

“Metropole’de bulacağınızı mı sanıyorsunuz?”

“Her şey olabilir,” diyor Lise, “pek çok yanlış yapıyorum.”

6

Hotel Metropole’nin, adillerle zalimleri aynı oranda aydınlatan avizelerinin ışığında makrobiyotikçi Bill’i görüyoruz, girişe yakın bir masada asık yüzle oturmaktadır. Lise’i görür görmez yerinden fırlıyor, bütün lobiyi etkileyen bir sevinçle onun yanına koşuyor; öyle telaşlıdır ki elinde tuttuğu küçük bir plastik torbanın pek sıkı kapanmamış olan ağzından dökülen çeltik pirinçler ardında ince bir iz bırakıyor.

Lise onunla birlikte masaya geliyor, bir sandalyeye oturuyor. “Şu pardösüme bak,” diyor. “Bir öğrenci gösterisine denk geldim, göz yaşartıcı gazın etkisinden hâlâ ağlıyorum. Çok önemli bir Şeyhle Hilton’da yemek için sözleşmiştim ama geciktim, çünkü ona armağan olarak bir terlik almaya gitmiştim. Şeyh safariye çıkmış. Demek benim tipim değilmiş zaten. Yok yere hayvan vurmak!”

Bill, “Senden nerdeyse umudumu kesmiştim,” diyor. “Saat yedide buluşacaktık ya nerdeyse çıldırıyordum.” Lise’in elini tutuyor, gözleri ve dişleri seviçten ışıldayarak gülümsüyor. “Başkasıyla yemek yiyecek kadar taşyüreklilik edemezdin değil mi? Ben açım.”

“Arabam da çalındı,” diyor Lise.

“Ne arabası?”

“Şey, öyle bir araba işte.”

“Senin araban olduğunu bilimiyordum. Kiralamış mıydın?”

Lise, “Sen benim hakkımda hiç ama hiçbir şey bilmiyorsun,” diyor.

“Neyse benim de arabam var. Bir arkadaşım kullanayım diye verdi, en kısa zamanda Napoli’ye götüreceğim, Ying Yang Young Kültür Merkezini kurmaya başlamak üzere. Kampanyayı bir konuşmayla ben başlatacağım, konuşmanın adı: 'Dünya Nereye Gidiyor?’ olacak. Makrobiyotik yaşam tarzının genel bir tanıtımı. Gençleri öyle bir çekeceğiz ki!”

“Geç oluyor.”

“Senden nerdeyse umudumu kesiyordum,” diyerek Bill Lise’in elini sıkıyor.

“Nerdeyse çıkıp başka kız arayacaktım. Bende kız saplantısı var. İlla kız olacak.”

Lise, “Ben bir içki alacağım,” diyor. “İhtiyacım var buna.”

“Almayacaksın işte. Hayır, efendim, almayacaksın. Diyette alkol yasak. Sen benimle birlikte, tanıdığım birilerinin evine yemeğe geliyorsun.”

“Nasıl birileri?”

“Tanıdığım bir makrobiyotik aile,” diyor Bill. “İyi bir yemek çıkarırlar bize. Üç oğul, dört kız, ana, baba, hepsi makrobiyotik diyetteler. Havuçlu pirinç lapası yeriz, üstüne pirinç krakeriyle keçi peyniri, bir de pişmiş elma. Şeker yasak. Bu evdekiler akşam yemeğini saat altıda yerler ki bu Ortodoks yöntemdir ama benim izlediğim çeşitlemeler daha geç yemeye izin verir. Bu yolla gençlere ulaşacağız. Neyse, şimdi oraya gidelim de bir şeyler ısıtıp yiyelim. Hadi!”

Lise, “O göz yaşartıcı gazın etkisi hâlâ geçmedi,” diyor. Gözleri yaş doludur. Bill’le birlikte ayağa kalkıyor ve onun, ardında bir pirinç izi bırakarak, kendisini Metropole lobisindeki tüm gözlerin önünden geçirerek dışarı çıkarmasına, sokakta park etmiş duran ufak, siyah, kullanışlı bir arabaya bindirmesine izin veriyor.

Bill arabayı çalıştırırken, “En sonunda gene birlikte olduğumuzu düşünmek harika bir şey,” diyor.

Lise, “Sana söylemem gerek,” diyor burnunu çekerek. “Sen benim tipim değilsin. Eminim bundan.”

“Oo, sen beni bilmiyorsun, hiç bilmiyorsun beni de ondan!”

“Ama tipimi biliyorum.”

“Senin sevgiye gereksinmen var,” diyor Bill, eli Lise’in dizinde.

Lise dizini çekerek, “Araba sürerken dikkatli ol,” diyor. “Senin bu arkadaşların nerede oturuyorlar?”

“Parkın öbür yanında. Gerçekten karnım zil çalıyor.” “Acele et, öyleyse.”

“Sen açlık hissetmiyor musun?”

“Hayır, yalnızlık hissediyorum ben.”

“Benim yanımdayken yalnızlık çekmezsin.”

Parka sapmışlardır. .

Lise, “Yolun sonunda sağ yap,” diyor. “Sağa sapan bir yol olacak, haritaya göre. Orada görmek istediğim bir şey var.”

“Biraz ileride daha iyi yerler var.”

“Sağa sap, dedim.”

“Sinirlenme,” diyor Bill. “Gevşemen gerek senin. Böyle gergin olmanın nedeni, hep yanlış şeyler yiyorsun, çok da sıvı içiyorsun. Günde üç bardaktan çok sıvı almaman gerek. Günde en çok iki kez idrara çıkmalısın. Kadınlar için iki, erkekler için üç kez. Daha çok çişin geliyorsa aşırı sıvı alıyorsun demektir.”

“İşte dediğim yol. Sağa sap.”

Bill sağa sapıyor, çevresine bakarak yavaş yavaş ilerliyor. “Bu yolun nereye çıktığını bilmiyorum,” diyor. “Ama anayolun daha yukarısında çok uygun bir yer var.”

“Ne yeri?” diye soruyor Lise. “Hangi yerden söz ediyorsun sen?”

“Bugünkü orgazmımı gerçekleştirmedim daha. Şu anda izlediğim diyet çeşitlemesinin ana gereklerinden biridir bu; sana söylememiş miydim? Makrobiyotiğin daha birçok çeşitlemeleri de günde en az bir orgazmı şart koşar. Napolili gençlerin öğrenmesi gereken başlıca şeylerden biri de bu olacak zaten.”

Lise, “Sen benimle seks yapacağını sanıyorsan çok yanılıyorsun,” diyor. “Sekse ayıracak zamanım yok benim.”

“Lise!” diyor Bill.

Lise, “Çok ciddiyim,” diyor. “İnan bana, seks benim hiç işime yaramaz.” Ve kalın sesle gülüyor.

Yol aralıklı lambaların aydınlattığı loş ışıkta uzanıyor. Bill sağına soluna bakınmakta.

“Bak, şurada bir bina var,” diyor Lise. “Pavyon dedikleri yer olsa gerek. Arkasında da eski villa. Broşürde diyor ki onarılıp müze yapılacakmış. Ama benim istediğim şu ünlü Pavyon.”

Pavyonun önünde park etmiş birçok otomobil ve bisiklet var. Bir de buraya çıkan bir üçüncü yol daha. Kızlı erkekli bir grup genç tembel tavırlarla ağaçlara, arabalara, yaslanabilecekleri her şeye yaslanmış, bakışıp duruyorlar.

Bill, “Burada hayat yok,” diyor.

“Dur, inip bakınmak istiyorum.”

“Çok kalabalık. Sen deli misin?”

“Pavyonu görmek istiyorum yalnızca.”

“Ama neden? Gündüz de gelebilirsin. Çok daha iyi.”

Pavyonun önüne birkaç demir masa dağınık biçimde konmuş. Burası üç katlı, zarif bir yapı; öndeki ilk katın hemen yukarısında yaldızlı, eski tarz kabartma süsler var.

Bill arabayı, kimilerinin içinde âşık çiftler bulunan öbür arabaların yanına park ediyor. Durdukları anda Lise aşağı atlıyor. Cırcırlı torbayla kitabı arabada bırakıp yalnızca çantasını alıyor. Bill onun ardından koşuyor, kolunu omzuna dolayarak, “Hadi gel,” gecikiyoruz,” diyor. “Ne görmek istiyorsun ki?”

“Pirinçlerinin başına bir şey gelmesin?” diyor Lise. “Araba kapısını kilitledin mi?”

“Bir torba pirinci kim çalacak?”

Lise, “Bilmem,” diyor, Pavyon’a çıkan yolda yürüyerek, “O park yerindeki gençlerde pirinç tutkusu vardır belki de.”

Bill, “Kampanya henüz başlamış değil ki Lise,” diyor. “Hem zaten barbunya fasulyeye de izin var. Susam ununa da. Ama biz öğretmezsek insanların bunu bilmelerini bekleyemeyiz ki!”

Pavyonun ilk katının hemen hemen bütün cephesi camdır. Lise yaklaşıp içeri bakıyor. Geceleyin kapanan lokantaların klasik yöntemiyle üst üste yığılmış sandalyeler ve çıplak masalar. Karşı uçta, üstünde kahve makinesi duran uzun bir tezgâhla boş bir sandviç barı. Başka hiçbir şey yok, karanlıkta zor seçilebilen, siyah beyaz karelerle döşeli geniş zeminden başka. Lise başını yana eğip tavanı görmeye çabalıyor. Burada klasik bir tablo var gibidir, onda da bir atın art bacağıyla bir küpidonun yarısından başka bir şey görünmüyor.

Lise hâlâ camdan içeri bakmaktadır. Bill onu oradan çekmeye çalışıyor ama Lise yeniden ağlamaya başlıyor. “Ah!” diyor, “Ne akıl almaz bir hüzün, sandalyelerin böyle üst üste yığılması gecenin geç saatinde, insan eğer kafede kalan son müşteriyse...”

“Marazi olmaya başlıyorsun, canım,” diyor Bill. “Sevgilim, bunların hepsi bir kişisel kimya sorunu. Sen toksik besinler yiyip durmuşsun, yeryüzünde iki ana güç olduğunu da gözardı etmişsin: Yin. dediğimiz merkezkaç güçle Yang dediğimiz merkezcil güç. Orgazmlar Yang’dır.”

“Hüzün veriyor içime,” diyor Lise. Sanırım eve dönmek istiyorum. Eve dönmek ve o ıssız acıyı yeniden duymak istiyorum. Daha şimdiden öyle özlemeye başladım ki!”

Bill onu hızla geriye çekince Lise, “Dur! Yapma!” diye bağırıyor. Birkaç metre öteden geçen bir adamla iki kadın dönüp bakıyorlar ama gençler oralı olmuyor.

Bill derinden göğüs geçiriyor, Lise’in dirseğini çimdikleyerek, “Geç kalıyoruz,” diyor.

“Bırak beni. Arkaya da bakmak istiyorum. Her şeyin nasıl olduğuna bakmam

gerek, önemli bu.”

Bill, “Duyan da,” diyor, “burası bankaymış da yarın soymayı falan tasarlıyormuşsun sanır! Sen ne sanıyorsun kendini? Beni ne sanıyorsun?” Yolu inceleyerek binanın köşesini dönmeye başlayan Lise’in peşine düşüyor. “Ne yaptığını sanıyorsun sen?”

Lise binanın yanından dolanarak arkaya geçiyor. Burada beş tane kocaman çöp bidonu yarınki çöpçüleri beklemektedir. Çöpçüler aynı zamanda Lise’i de bulacaklar yarın sabah, çöp bidonlarının biraz ötesinde, bıçaklanarak öldürülmüş olarak. O sırada yarı kapalı çöp bidonlarından birini yağmalamakta olan bir kedi onun gelişiyle rahatsız oluyor ve yanı başındaki karanlığın içine dalıp yitiyor.

Lise dikkatli bakışlarla çevresini inceliyor.

“Bak,” diyor Bill. “Lise, sevgilim, şu çitin dibi. Tam bize göre.”

Lise’i, Pavyon’un arka avlusunu gerideki, yarı aralık demir bir kapıdan görülebilen patikadan ayıran bir çite doğru çekiyor. Hepsi bir ağızdan bir İskandinav dili konuşmakta olan bir grup çok uzun boylu, sarışın genç erkek oradan geçerken duruyor, Lise’le Bill arasındaki çekişmeyi seyredip coşkuyla yorumluyorlar. Lise seksten hoşlanmadığını yüksek sesle bildirirken Bill de o günlük orgazmını atlarsa ertesi güne iki tane sıkıştırmak zorunda kalacağını anlatıyor. “Bu da bana hazımsızlık verir,” diyerek Lise’i çitin arkasındaki gözlerden uzak yolun çakılları üzerine çekiyor. “Yani günde iki tane olursa. Hem ille kadın olması gerekiyor.”

Lise şimdi feryadı basarak dört dilde, imdat istiyor: İngilizce, Fransızca, İtalyanca ve Danimarka dilinde. Çantasını çite fırlatıyor, sonra dört dilde, “Çantamı aldı!” diye bağırıyor. “Çantamı alıp kaçtı!” Seyredenlerden biri paslı demir kapıyı açmaya çalışıyor ama bu arada bir başkası kapıya tırmanıp öbür yana atlamıştır bile.

Kendi diliyle, “Ne oluyor burada?” diye Lise’e soruyor. “Biz İsveçliyiz. Sorun nedir?”

Lise’i yatırdığı yerde tutmak için diz çökmekte olan Bill şimdi ayağa kalkarak, “Gidin buradan, defolun,” diyor. “Ne olduğunu sanıyorsunuz?”

“Ama Lise de yerinden fırlamıştır. İngilizce bağırarak bu adamı ömründe görmemiş olduğunu, onun kendisine tecavüz etmek hem de parasını çalmak istediğini söylüyor. “Pavyon’a bakmak için arabamdan çıkmıştım, üstüme atladı, buraya sürükledi beni,” diye tekrar tekrar bağırıyor, dört dilde. “Polis çağırın!”

Öteki adamlar da şimdi avluya gelmişlerdir. İki tanesi Bill'i sımsıkı tutuyor. Bill sırıtarak bu kargaşanın Lise’in bir şakası olduğuna adamları inandırmak için

yırtınıyor. Adamlardan biri gidip polis getireceğini söylüyor. Lise, “Çantam nerede?” diyor. “Bir yerlere saklamış olsa gerek. Ne yaptı çantamı?” Sonra birden durulup kendini toparlayarak, “Ben de gidip polis bulacağım,” diyor ve arabaya doğru yürüyor. Park etmiş olan öbür arabaların çoğu gitmiş, aylak gençler de öyle. İsveçlilerden biri koşup gelerek Lise’e, arkadaşı polis bulup gelinceye kadar beklemesini öğütlüyor.

Lise serinkanlı bir sesle, “Yok, hayır dosdoğru karakola gideceğim,” diyerek arabaya binip kapıyı kapatıyor. Polisler olay yerine geldiğinde Lise gitmiştir bile, hem de içinde çeltik pirinç olan torbayı pencereden dışarı fırlatarak. Polisler ilkin İsveçlilerin anlattığını, sonra Bill’in itirazlarını dinliyorlar, Lise’in çantasını arayıp buluyorlar. Sonra Bill’e, ‘arkadaşım’ dediği kızın adını soruyorlar. “Lise,” diyor Bill. “Öbür adını bilmiyorum. Uçakta tanıştık.”

Gene de gözaltına alıyorlar onu. Bu onun için aslında bir talih kuşu oluyor çünkü Lise’in cinayete kurban gitmesinin mantıksal açıdan olası olduğu saatlerde Bill’ in bir polis hücresinde güvenlik içinde şüpheden de, diyetini uygulayabilmek şansından da aynı derecede uzakta olduğu sonradan anlaşılacaktır.

7

Lise, kepenkleri kapanmış sokakta tek canlı şey gibi duran Hotel Tomson'a geldiğinde saat gece yarısını çoktan geçmiştir. Lise o küçük, siyah arabayı girişin yakınında bir yere park ediyor, cırcırlı torbasıyla kitabını alıp hole giriyor.

Resepsiyonda gece görevlisi nöbette; üniformasının en üst üç düğmesi açık durduğundan boğazı ve fanilasının yakası gözüküyor: gecenin adamakıllı ilerlediğinin ve turistlerin yatmış olduğunun bir belirtisi. Adam yatak odalarını birbirine bağlayan iç hat telefonuyla konuşmakta. Öte yandan koyu renk kostümlü gençten bir adam resepsiyonun önünde durmuş yanında bir evrak çantasıyla ekose bir bez seyahat çantası.

"Lütfen onu uyandırmayın. Bu geç saatte hiç gereği yok. Siz bana yalnızca odamı gösterin..."

"Hanımefendi şimdi aşağı iniyor. Beklemenizi istiyor, şimdi gelecek."

"Sabahleyin de görebilirdim onu. Hiç gereği yoktu. Saat öyle geç ki!" Adamın sesi buyurgan, biraz da kızgın çıkıyor.

"Zaten uyanıktı, efendim," diyor görevli. "Sizin gelişinizi hemen bildirmemiz için kesin talimat vermişti."

Lise, "Özür dilerim," diyor, koyu renk kostümlü adama sürünerek resepsiyona yanaşıyor. Görevliye, "Okumak için bir kitap ister misiniz?" diye soruyor. Karton kapaklı kitabını kaldırıp gösteriyor. "Bana gerekmiyor artık."

Adam, "Aa, teşekkür ederim, Miss," diyerek kitabı güleryüzle alıyor, ne üstüne olduğunu daha iyi görebilmek için biraz uzakta tutup bakıyor.

Bu arada yeni gelen adam dönüyor ve kendini itelemiş olan Lise'e bakıyor. Birden irkilerek çantalarını almak için eğiliyor.

Lise onun koluna dokunuyor. "Siz benimle geliyorsunuz," diyor.

"Hayır," diyor adam titremeye başlayarak. O değil mi, yüzü pembe beyaz, gözleri korkudan iri iri açılmış. Sırtındaki işadamı kostümü ve beyaz gömleğiyle derli toplu bir görünümü var, tıpkı bu sabah Lise'in uçakta önce peşine takılıp

sonra yanına oturduğu zamanki gibi.

“Her şeyi bırak,” diyor Lise. “Gel benimle, vakit geçiyor.”

Genç adamı kapıya doğru yönlendirmeye başlıyor.

Otel görevlisi, “Beyefendi!” diye sesleniyor. “Teyzeniz şimdi aşağıya...”

Avını hâlâ sımsıkı tutmakta olan Lise, kapıda ardına dönerek, “Çantaları kalsın.” diyor. “Kitap da senin olsun. ‘Neden öldürdü?’ temalı, Q-majör bir cinayet romanıdır. Okura bir de mesajı var: hizmetçiniz toplasın diye salonunuzda bırakabileceğiniz tipten olmayan kızlarla asla konuşmayın.” Avını kapıya doğru itiyor.

Kapıda genç adam direnişe geçiyor: “Hayır, gelmek istemiyorum. Burada kalmak istiyorum. Bu sabah da gelmiştim buraya. Sizi görünce kaçtım. Sizden kaçmak istiyorum.” Kolunu Lise’den kurtarmaya yelteniyor.

Lise, “Dışarda arabam bekliyor,” diyerek otelin o dar kapısını itiyor. Genç adam tutukluymuş gibi onunla gidiyor. Lise onu arabaya götürüyor, orada kolunu bırakıp direksiyon başına geçiyor ve onun, arabanın önünden dolanıp yanına oturmasını bekliyor. Sonra arabayı sürüyor.

“Sizin kim olduğunuzu bilmiyorum,” diyor genç adam. “Sizi ömrümde görmüş değilim.”

Lise, “Söz konusu olan bu değil, ” diyor. “Ben gün boyu seni arayıp durdum. Zamanımı boşa harcattın. Öyle bir gün geçirdim ki! Oysa daha ilk baştan ben haklıydım. Bu sabah seni görür görmez beklediğimin sen olduğunu anlamıştım. Tipimsin benim.”

Genç adam titremektedir. Lise, “Bir klinikte yatmışsın,” diyor. “Adın Richard. Adını biliyorum çünkü teyzen söyledi.”

“Altı yıl tedavi gördüm,” diyor Richard. “Her şeye yeniden başlamak istiyorum. Ailem beni bekliyor.”

“Kliniğin bütün odalarının duvarları uçuk yeşil miydi? Geceleri yatakhanede nöbet tutan, ne olur ne olmaz diye koridorlarda devriye gezen kabadayı tipli, iriyarı bir adam var mıydı?”

“Evet,” diyor Richard.

Lise, “Titremeyi bırak,” diyor. “Tımarhane titremesi bu. Yakında geçer. Kliniğe yatmadan önce, hapishanede ne kadar tuttular seni?”

“İki yıl.”

“Boğmuş muydun yoksa bıçak mı kullandın?”

“Bıçaklamıştım ama kadın ölmedi. Ben kadın katili değilim.”

“Hayır ama olabilmeyi istiyorsun. Bu sabah anlamıştım.”

“Beni daha önce hiç görmemiştin.”

“Söz konusu olan o değil,” diyor Lise. “O ikinci derecede önemli. Sen bir seks manyağısın.”

“Yok, yok,” diyor genç adam. “Onların hepsi geride kaldı. Bitti artık.”

“Her neyse, benimle seks yapacak değilsin,” diyor Lise. Arabayı parkın içinde sürmektedir. Sağa dönüp Pavyon’a doğru gidiyor. Ortalıkta kimse yok. Gezgin gruplar ortalıktan çekilmiş, arabalar gitmiş.

Richard, “Seks normaldir,” diyor. “İyileştim ben artık. Seks iyidir.”

Lise, “O sırada iyidir,” diyor. “Önceden de iyidir ya, sorun sonrasında. Hayvan değilsen, yani. Çoğunlukla sonrası hazindir. ”

“Sen seksten korkuyorsun,” diyor adam, adeta kıvançla, denetimi eline geçirmek için bir fırsat sezinlemişcesine.

Lise, “Yalnızca sonrasından,” diye yanıtlıyor. “Ama bunun önemi kalmadı artık.”

Pavyon’un önünde duruyor ve yanındaki erkeğe bakıyor. “Neden titriyorsun böyle?” diye soruyor. “Çok sürmeyecek ki!” Cırcırlı torbasını alıp açıyor. “Şimdi,” diyor. “Her şeyi’ açıkça konuşalım. İşte sana teyzenden bir armağan: bir çift terlik. Sonradan alabilirsin.” Paketi arka sıraya atıp torbadan bir kâğıt poşet çıkartıyor. Açıp içine bakıyor. “Olga’nın eşarbı bu,” diyerek poşeti gene torbaya sokuyor.

Erkek, “Parkta bir sürü kadın öldürülür,” diyerek arkasına yaslanıyor. Biraz sakinleşmiştir.

“Elbette, öldürülmeyi isterler de ondan.” Lise torbanın içinde aranmaktadır.

Richard, “Fazla ileri gitme,” diyor usulca.

Lise, “Orasını sana bırakıyorum,” diyerek torbadan bir poşet daha alıyor, içine bakıp turuncu eşarbı çıkartıyor. “Bu benim,” diyor. “Gün ışığında rengi çok güzel.” Eşarbı boynuna doluyor.

Erkek kendi yanındaki kapıyı açarak, “Ben dışarı çıkıyorum,” diyor. “Hadi gel.”

“Bir dakika bekle,” diyor Lise. “Bir dakikacık.”

Adam, “Bir sürü kadın öldürülüyor,” diyor.

“Evet, biliyorum, aranıyorlar.” Lise dikdörtgen paketi alıyor, kâğıdını yırtıyor,

kınlı hançer biçimindeki kâğıt açacağının kutusunu çıkartıyor. “Al sana bir armağan daha,” diyor. “Teyzen almıştı,” senin için.” Bıçağı kutudan alıp kutuyu pencereden dışarıya atıyor.”

“Hayır, öldürülmek falan istemiyorlar,” diyor genç adam. “Çırpınıp boğuşuyorlar. Ben bunu biliyorum. Ama ben ömrümde kadın öldürmüş değilim. Hiçbir zaman.”

Lise kapıyı açıyor, elinde kâğıt bıçağıyla dışarı çıkıyor. “Hadi gel,” diyor. “Geç oluyor. Gideceğimiz yeri ben biliyorum.”

Şafak sökecek, sonra akşam üzeri polisler onun önüne broşürdeki haritayı dayayacaklar, ünlü pavyonu gösteren minik resmin üstüne çizilmiş X işaretini gösterecekler.

“Sen yaptın bu işareti.”

“Hayır, ben yapmadım. O kendisi yapmış olsa gerek. Beni dosdoğru oraya götürdü.”

Polisler onun sicilini bildiklerini adım adım ortaya çıkaracaklar. Adama havlayacaklar ve masada birbirleriyle yer değiştirecekler. Lise'in kimliği ve geldiği yer saptanmazdan önce bile tedirginlik ve korku dolu olan o küçücük ofise polisler girecekler, çıkacaklar. Elde etmeye başladıkları kanıtların onun anlattıklarını doğrular nitelikte olduğunu gördükçe düş kırıklıklarını gizleyerek tatlı konuşmayı deneyecekler, onun sağduyusuna seslenecekler:

“Bundan önce kontrolünü yitirdiğin zaman da kent dışında araba gezintisine bir kadın götürmemiş miydin?”

“Ama bu sefer götüren oydu. Beni aldı götürdü. Sürücü koltuğunda o oturuyordu. Ben gitmek istemiyordum. Tesadüfen karşılaştık.”

“Daha önceden hiç görmemiş miydin onu?”

“İlk kez havaalanında gördüm. Uçakta yanıma oturdu. Yerimi değiştirdim. Korkmuştum.”

“Neden korkmuştun? Neydi seni korkutan?”

Dönüp dolaşıp aynı yere gelecek sorgucular, ağırdan ilerleyerek, hep aynı soruları yineleyecek, bir salyangozun helezonlu kabuğu gibi.

Lise, Pavyon’un o kocaman pencerelerine yaklaşıyor, yüzünü dayayarak içeri bakıyor; Richard onun peşinden gelmiştir. Sonra Lise arkaya dolanıyor, çitin dibine gidiyor.

“Ben buraya uzanacağım,” diyor. “Sen de eşarbımla ellerimi bağla. Bileklerimi üst üste çaprazlayacağım. Sonra sen kravatınla ayak bileklerimi

bağlayacaksın. Sonra da vuracaksın.” Boynunu gösteriyor. “Önce buraya,” diyor. Göğüslerinin hemen altını işaret ederek, “Sonra da buraya ve buraya,” diye ekliyor. “Ondan sonra artık nereye istersen.”

Genç adam gözlerini ondan ayırmayarak, “Ben bunu yapmak istemiyorum ki!” diyor. “Böyle bir şey yapmaya hiç niyetim yoktu. Her şeyin bambaşka olmasını tasarlamıştım. Bırak beni gideyim.”

Lise kâğıt açacağını kınından çıkarıp ucunu ve ağzını yoklayarak pek keskin olmadığını ama idare edeceğini söylüyor. “Kıvrık olduğunu da unutma,” diyor. Elindeki kabartmalı kını gözden geçiriyor, sonra kayıtsızca parmaklarının arasından kaydırıyor. “Bıçağı sapladıktan sonra yukarı doğru kanırtmayı unutma,” diyor. “Yoksa yeterince derine ulaşmayabilir.” Hareketin nasıl yapılacağını bileğiyle gösteriyor. “Yakalanacaksın ama arabayla hiç değilse kaçabilirmişsin gibi bir yanılsama yaşayacaksın. Bu yüzden, sonradan, yapmış olduğun işe gözünü dikerek fazla zaman yitirme.” Ve çakıl taşlarının üzerine yatıyor, adam da bıçağı onun elinden kapıyor.

“Önce ellerimi bağla,” diyor Lise bileklerini çaprazlayarak. “Eşarpla bağla.”

Adam onun ellerini bağlıyor, bunun üzerine Lise aceleci, sert bir sesle kravatını çıkarıp ayak bileklerini bağlamasını söylüyor.

Adam diz çöküp üzerine eğilerek, “Hayır,” diyor. “Ayak bileklerin olmaz.”

“Seks istemiyorum,” diye Lise bağırıyor. “Sonradan yapabilirsin. Ayaklarımı bağla ve öldür, hepsi bu. Sabahleyin gelip süpürürler, olur biter.”

Gene de adam onun içine dalıyor, elindeki bıçağı havaya kaldırmış.

“Öldür beni,” diyor Lise ve bunu dört dilde yineliyor.

Bıçak boğazına doğru inerken bir çığlık koparıyor:

Sonun ne denli kesin olduğunu görmüştür besbelli. Bir çığlık koparıyor, sonra genç adam aynen onun gösterdiği gibi bir bilek buruşuyla bıçağı saplayınca boğazı hırıldıyor. Adam onu şimdi istediği yerine vurarak bıçaklıyor, sonra ayağa kalkarak yaptığı işe bakıyor. Gözlerini ayıramadan bakıyor bir süre, tam dönmek üzereyken, Lise’in buyurduğu şeylerden birini unutmuşcasına duralıyor. Derken birden kravatını çekip çıkarıp eğiliyor, bununla Lise’in ayaklarını bağlıyor.

Arabaya koşuyor, şansına, gene de sonunda ele geçeceğini bilmekte ve daha şimdiden, Pavyon’dan ayrılıp uzaklaşırken bile, o hüzünlü küçücük ofisi görmektedir, paldır küldür girip çıkan polisleri, daktilo makinesinin tıkırdayarak yazdığı kendi afallatıcı ifadesini: “Onu öldürmemi söyledi, ben de öldürdüm. Çok değişik dilde konuşuyordu ama hep onu öldürmemi söylüyordu. Neler

yapacağımı bir bir anlattı bana. Oysa ben yeni bir hayata başlamayı umuyordum.” Daha şimdiden polis üniformalarının ışıldayan düğmelerini seçer, soğuk ve yakın; sıcak ve havlayan sesleri duyar, tabanca kılıflarıyla apoletleri görür gibidir: onları korkuyla acımanın, acımayla korkunun yüzkızartıcı çıplaklığından korumak için icat edilmiş olan bütün bu aksesuarları görür gibidir daha şimdiden.